PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (antroji kolegija) SPRENDIMAS

2009 m. rugsėjo 23 d.*

Byloje T-183/07

Lenkijos Respublika, iš pradžių atstovaujama E. Ośniecka-Tamecka, tada T. Nowakowski, vėliau T. Kozek, dar vėliau M. Dowgielewicz ir galiausiai M. Dowgielewicz, M. Jarosz ir M. Nowacki,

ieškovė,

palaikoma

Vengrijos Respublikos, atstovaujamos J. Fazekas, R. Somssich ir M. Fehér,

Lietuvos Respublikos, atstovaujamos D. Kriaučiūno,

* Proceso kalba: lenkų.

ir

Slovakijos Respublikos, iš pradžių atstovaujamos J. Čorba, vėliau B. Ricziová,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą U. Wölker ir K. Herrmann,

atsakovę,

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, iš pradžių atstovaujamos Z. Bryanston-Cross ir C. Gibbs, padedamų baristerio H. Mercer, vėliau I. Rao ir S. Ossowski, padedamų baristerio J. Maurici,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo visiškai arba iš dalies panaikinti 2007 m. kovo 26 d. Komisijos sprendimą C (2007) 1295 galutinis dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų paskirstymo plano, kurį 2008–2012 metų laikotarpiui Lenkijos Respublika pateikė pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/87/EB, nustatančią šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančią Tarybos direktyvą 96/61/EB (OL L 275, p. 32),

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija),

kurį sudaro pirmininkė I. Pelikánová, teisėjos K. Jürimäe (pranešėja) ir S. Soldevila Fragoso,

posėdžio sekretorė K. Pocheć, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2009 m. vasario 10 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

I — *Tarptautinės ir Bendrijos teisės normos dėl Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos ir jos Kioto protokolo*

1 Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos, priimtos Niujorke 1992 m. gegužės 9 d. (toliau – „JTBKKK“) ir Europos bendrijos vardu patvirtintos 1993 m. gruodžio 15 d. Tarybos sprendimu 94/69/EB dėl Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos sudarymo (OL 1994, L 33, p. 11), pagrindinis tikslas yra pasiekti, kad šiltnamio efektą sukeliančių dujų koncentracijos kiekiai atmosferoje stabilizuotųsi iki tokio lygio, kad pavojingas antropogeninis poveikis nesutrikdytų klimato sistemos. JTBKKK I priede pateiktas Konvencijos Šalių sąrašas, į kurį patenka ir Lenkijos Respublika, be kita ko, priskirta šalių, kurios yra pereinamojoje stadijoje į rinkos ekonomiką, kategorijai. JTBKKK Bendrijoje įsigaliojo 1994 m. kovo 21 dieną. Lenkijos Respublika ratifikavo JTBKKK 1994 m. liepos 28 d., ir ji šioje šalyje įsigaliojo 1994 m. spalio 26 dieną.

2 Siekiant pagrindinio JTBKKK tikslo, 1997 m. gruodžio 11 d. priimtas JTBKKK Kioto protokolas (Sprendimas 1/CP.3 „[JTBKKK] Kioto protokolo priėmimas“). Kioto protokolo A priede išvardytos šiltnamio efektą sukeliančios dujos ir sektorių–šaltinių kategorijos, kurioms taikomas Kioto protokolas. Kioto protokolo B priede išvardytos Kioto protokolo šalys ir jų kiekiais nustatyti įsipareigojimai riboti bei mažinti išmetamus teršalus.

3 2002 m. balandžio 25 d. Europos Sąjungos Taryba priėmė Tarybos sprendimą 2002/358/EB dėl [JTBKKK] Kioto protokolo patvirtinimo Europos bendrijos vardu ir bendro jame numatytų įsipareigojimų vykdymo (OL L 130, p. 1). Kioto protokolas ir jo A bei B priedai pateikti Sprendimo 2002/358 I priede. Kiekiais nustatytų įsipareigojimų riboti ir mažinti išmetamus teršalus lentelė, kuria siekiama nustatyti išmetamų teršalų kiekius atitinkamai Bendrijai ir jos valstybėms narėms pagal Kioto protokolo 4 straipsnį, pateikta Sprendimo 2002/358 II priede.

4 Lenkijos Respublika savo ruožtu Kioto protokolą ratifikavo 2002 m. gruodžio 13 dieną. Kioto protokolas įsigaliojo Bendrijoje ir Lenkijos Respublikoje 2005 m. vasario 16 dieną.

II — *Teisės normos dėl Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos*

5 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 2003/87/EB, nustatančios šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančios Tarybos direktyvą 96/61/EB (OL L 275, p. 32, toliau – „direktyva“), iš dalies pakeistos 2004 m. spalio 27 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2004/101/EB (OL L 338, p. 18), 1 straipsnyje nustatyta:

„Ši direktyva nustato šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų leidimų sistemą Bendrijoje <…>, siekiant, kad būtų skatinamas taupus ir ekonomiškai efektyvus išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimas.“

6 Direktyvos 9 straipsnyje nustatyta, kad:

„1. Kiekvienam 11 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodytam laikotarpiui visos valstybės narės parengia nacionalinį planą ir nurodo bendrą leidimų skaičių, kurį jos ketina skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių jos ketina skirti. Planas grindžiamas objektyviais ir skaidriais kriterijais, įskaitant išvardytuosius III priede, ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas. Komisija, nepažeisdama sutarties nuostatų, ne vėliau nei 2003 m. gruodžio 31 d. parengia III priede išvardytų kriterijų įgyvendinimo rekomendacijas.

11 straipsnio 1 dalyje nurodyto laikotarpio planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms narėms ne vėliau nei 2004 m. kovo 31 d. Vėlesnių laikotarpių planas paskelbiamas ir pateikiamas Komisijai bei kitoms valstybėms bent 18 mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios.

2. Nacionaliniai paskirstymo planai svarstomi [direktyvos] 23 straipsnio 1 dalyje nurodytame komitete.

3. Komisija per tris mėnesius nuo valstybės narės nacionalinio paskirstymo plano pateikimo pagal šio straipsnio 1 dalį gali atmesti planą arba bet kokį jo aspektą remdamasi tuo, kad jis neatitinka III priede išvardytų kriterijų arba 10 straipsnio nuostatų. Valstybė narė pagal 11 straipsnio 1 arba 2 dalį sprendimą priima tik tada, jeigu pasiūlytiems pakeitimams pritaria Komisija. Komisija nurodo kiekvieno sprendimo atmesti planą priežastis.“

7 Direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje nustatyta, kad:

„2. Penkerių metų laikotarpiui, prasidedančiam 2008 m. sausio 1 d., ir kiekvienam vėlesniam penkerių metų laikotarpiui kiekviena valstybė narė nusprendžia dėl bendro leidimų skaičiaus, kurį ji skirs tam laikotarpiui, ir pradeda tų leidimų skyrimo kiekvieno įrenginio operatoriui procesą. Šis sprendimas priimamas bent prieš dvylika mėnesių iki atitinkamo laikotarpio pradžios ir grindžiamas pagal 9 bei 10 straipsnius parengtu valstybės narės nacionaliniu paskirstymo planu ir deramai atsižvelgiant į visuomenės pastabas.“

8 Direktyvos III priede išvardyti dvylika kriterijų, taikomų nacionaliniams paskirstymo planams. III priede išvardytuose 1–3, 5 ir 6, 10 ir 12 kriterijuose atitinkamai nustatyta:

„1. Atitinkamam laikotarpiui paskirtinų leidimų bendras skaičius atitinka valstybės narės įsipareigojimą pagal Sprendimą 2002/358/EB ir Kioto protokolą apriboti emisijas atsižvelgiant, pirma, į bendrą emisijų dalį, kurią sudaro tie leidimai, palyginti su šaltinių, kuriems netaikoma ši direktyva, emisijomis, ir, antra, nacionalinę energetikos politiką bei turėtų atitikti nacionalinę klimato kaitos programą. Bendras paskirtinų leidimų skaičius neturi būti didesnis nei reikalinga, kad būtų griežtai taikomi [šiame priede nustatyti] kriterijai. Iki 2008 m. tas kiekis turi atitikti siekį, kad kiekviena valstybė narė pasiektų [jai] Sprendimu 2002/358/EB ir Kioto protokolu nustatytą tikslą ir dar daugiau nei juo buvo nustatyta.

2. Bendras paskirtinų leidimų skaičius turi atitikti tikrosios ir numatomos eigos, siekiant, kad valstybė narė prisidėtų prie Bendrijos pagal Sprendimą 93/389/EEB prisiimtų įsipareigojimų vykdymo, įvertinimą.

3. Paskirtinų leidimų skaičius derinamas su veiklų, kurioms taikoma ši emisijų sumažinimo sistema, potencialu, įskaitant technologinį potencialą. Valstybės narės, skirstydamos leidimus, gali atsižvelgti į vykdant kiekvieną veiklą ir gaminant tam tikrą produktą vidutinę šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją ir vykdant visas veiklas užtikrinamą pažangą.

<…>

5. Planas bendrovių arba sektorių neturi diskriminuoti taip, kad netinkamai būtų teikiama pirmenybė tam tikroms įmonėms arba veikloms pagal Sutarties reikalavimus, ypač jos 87 ir 88 straipsnius.

6. Plane pateikiama informacija apie tai, kaip nauji rinkos dalyviai atitinkamoje valstybėje narėje galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje.

<…>

10. Plane pateikiamas įrenginių, kuriems taikoma ši direktyva, sąrašas su nurodytu leidimų, kuriuos numatoma skirti kiekvienam įrenginiui, skaičiumi.

<…>

12. Plane nurodomas maksimalus [patvirtintų šiltnamio dujų (teršalų) emisijos mažinimo vienetų] ir [šiltnamio dujų (teršalų) emisijos mažinimo vienetų] kiekis, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje. Procentinė dalis turi atitikti valstybių narių papildomus įsipareigojimus, prisiimtus pagal Kioto protokolą ir pagal JTBKKK arba Kioto protokolą priimtus sprendimus."

Ginčo aplinkybės

9 2006 m. birželio 30 d. laišku Lenkijos Respublika, laikydamasi direktyvos 9 straipsnio 1 dalies nuostatų, informavo Europos Bendrijų Komisiją apie savo nacionalinį paskirstymo 2008–2012 m. planą (toliau – NPP). Remdamasi NPP, Lenkijos Respublika ketino skirti savo vietos pramonei, kuriai taikoma direktyva, vidutinį metinį 284,648332 mln. anglies dioksido ekvivalento tonų ($MteCO_2$) kiekį.

10 Prie NPP buvo pridėtas Lenkijos aplinkos ministerijos 2006 m. birželio 29 d. Komisijai skirtas raštas, kuriame nurodyta, kad „lentelės su ankstesniais duomenimis ir minėtų gairių 10 priede nurodytos numatomos emisijos bus perduotos Komisijai, kai tik bus gauti būtini atnaujinti duomenys", ir kad „galutinė įrenginius eksploatuojančių ūkio subjektų pavadinimų sąrašo versija ir joms suteiktų leidimų skaičius bus perduoti Komisijai po priėmimo Ministrų Taryboje".

11 Lenkijos Respublikai siųstame 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške Komisija po pirminio NPP nagrinėjimo nustatė, kad jis neišsamus ir tuo metu neatitiko direktyvos III priedo 2 ir 5 kriterijų. Taigi ji paragino Lenkijos Respubliką per dešimt darbo dienų atsakyti į keletą klausimų ir pateikti papildomos informacijos. Komisija papildomai nurodė, kad ji galės pateikti nuomonę dėl NPP vėliausiai per tris mėnesius po išsamios informacijos gavimo.

12 2006 m. spalio 30 d. laišku Lenkijos aplinkos ministerijos valstybės sekretoriaus pavaduotojas paprašė Komisijos atidėti nustatytą atsakymo į 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką terminą iki trečios 2006 m. lapkričio mėnesio savaitės pabaigos ir visų pirma nurodė, kad, gavęs papildomo laiko, jis galės parengti tikslią informaciją ir patikslinti esminius aspektus, todėl Komisija galės teisingai ir iš tiesų išsamiai įvertinti pateiktus dokumentus.

13 Lenkijos Respublika į 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką atsakė 2006 m. gruodžio 29 d. laišku. 2007 m. sausio 9 d. laiške ji pateikė papildomos informacijos.

14 2007 m. kovo 26 d. Komisija, remdamasi direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatomis, priėmė sprendimą C (2007) 1295 galutinis dėl NPP (toliau – „ginčijamas sprendimas“). Ginčijamame sprendime Komisija iš esmės padarė išvadą, kad buvo pažeisti daugelis direktyvos III priedo kriterijų ir todėl bendras NPP įrašytas metinis apyvartinių taršos leidimų kiekis buvo sumažintas 76,132937 $MteCO_{2,}$ nustatant aukščiausią 208,515395 $MteCO_2$ ribą.

15 Ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustatyta:

„1 straipsnis

Šie [NPP] pirmajam penkerių metų laikotarpiui, numatytam direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje, aspektai yra nesuderinami atitinkamai su:

1) direktyvos III priedo 1–3 kriterijais: bendro skirtinų leidimų skaičiaus dalis – lygi 76,132937 [MteCO_2] emisijų kiekiui per metus, koregavimui, atliktam kiekvieną kartą sumažinus įrenginių skaičių, ir penktadaliui bendro Lenkijos [Respublikos] pagal direktyvos 13 straipsnio 2 dalį skirtų leidimų skaičiaus – nesuderinama su pagal Sprendimą 280/2004/EB atliktais apskaičiavimais ir neatitinka veiklos, kuria siekiama mažinti emisijas, rūšių, kurioms taikoma Bendrijos sistema, potencialo, įskaitant technologinį potencialą; ši dalis atitinka leidimų, skirtų projektams, susijusiems su į direktyvos taikymo sritį patenkančiais įrenginiais, kurie buvo įgyvendinami 2005 m. ir padėjo per tuos pačius metus sumažinti arba apriboti jų emisijas, jei remiamasi pagrįstais bei patikrintais duomenimis, skaičių; be to, bendro leidimų skaičiaus dalis – potencialiai lygi 6,2884 [MteCO_2] per metus, atitinkanti papildomas deginimo įrenginių emisijas, jei šios emisijos nėra išimtinai susijusios su šių įrenginių naujų veiklos rūšių plėtojimu ir nėra grindžiamos pagrįstais bei patikrintais duomenimis pagal bendrąją [NPP] metodiką;

2) direktyvos III priedo 5 kriterijumi: kai kuriems įrenginiams skirtas leidimų kiekis viršija nustatytus poreikius dėl priemonių, kurių imtasi ankstyvuoju etapu, pripažinimo, biomasės arba elektros bei šilumos kogeneracijos panaudojimo;

3) direktyvos III priedo 6 kriterijumi: informacija, kaip nauji rinkos dalyviai galėtų pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje;

4) direktyvos III priedo 10 kriterijumi: Lenkijos [Respublikos] ketinimas leidimus, kurie iš pradžių buvo skirti kokso gamybos įrenginiams, suteikti elektrinėms, jei tokie įrenginiai elektrinėms pardavinėja koksavimo krosnių dujas;

5) direktyvos III priedo 12 kriterijumi: maksimalus patvirtintų emisijų mažinimo ir emisijos mažinimo vienetų kiekis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, lygi 25 %, neatitinka Lenkijos [Respublikos] papildomų įsipareigojimų, prisiimtų pagal Kioto protokolą, ir pagal JTBKKK arba Kioto protokolą priimtų sprendimų, nes 10 % viršija nustatytą ribą.

2 straipsnis

Nebus pateikta jokių prieštaravimų dėl [NPP], jei nediskriminuojant bus atlikti šie jo pakeitimai ir kuo greičiau pateikti Komisijai, atsižvelgiant į terminus, būtinus norint laiku įgyvendinti nacionalines procedūras:

1) bendras skirtinų leidimų skaičius pagal Bendrijos sistemą bus sumažintas tiek, kad būtų lygus: metiniam 76,132937 [MteCO_2] emisijų kiekiui, koregavimui, atliktam kiekvieną kartą sumažinus įrenginių skaičių, ir penktadaliui bendro Lenkijos [Respublikos] pagal direktyvos 13 straipsnio 2 dalį skirtų leidimų skaičiaus; papildomiems deginimo įrenginiams skirti leidimai nustatomi pagal bendrąją [NPP] nurodytą metodiką, remiantis pagrįstais bei patikrintais emisijų duomenimis, ir tik jų naujos veiklos rūšių atžvilgiu, o bendras kiekis sumažinamas iki bet kokio skirtumo tarp leidimų, suteiktų minėtiems įrenginiams, ir kasmet šiems įrenginiams skiriamo 6,2884 [MteCO_2] rezervo; padidinta bendro kiekio dalis atitinka leidimų, skirtų projektams, susijusiems su į direktyvos taikymo sritį patenkančiais įrenginiais, kurie buvo įgyvendinami 2005 m. ir padėjo per tuos pačius metus sumažinti arba apriboti jų emisijas, jei šie sumažinimai ar apribojimai grindžiami pagrįstais bei patikrintais duomenimis, skaičių;

2) įrenginiams skirtas leidimų kiekis neviršija nustatytų poreikių dėl priemonių, kurių imtasi ankstyvuoju etapu, pripažinimo, biomasės arba elektros bei šilumos kogeneracijos panaudojimo;

3) pateikta informacija, kaip nauji rinkos dalyviai galės pradėti dalyvauti Bendrijos sistemoje, o tai atitinka [direktyvos] III priedo kriterijus ir jos 10 straipsnio nuostatas;

4) bendras leidimų kiekis, suteiktas vienam iš [NPP] nurodytų įrenginių, kuris veikia visoje šalies teritorijoje, nekoreguojamas dėl kitų įrenginių uždarymo šioje teritorijoje;

5) sumažinamas maksimalus patvirtintų emisijų mažinimo ir emisijos mažinimo vienetų kiekis, kurį gali naudoti veiklos vykdytojai Bendrijos sistemoje, kaip kiekvienam įrenginiui paskirtų apyvartinių taršos leidimų procentinė dalis, kad 10 % neviršytų nustatytos ribos.

3 straipsnis

1. Bendras vidutinis leidimų, kuriuos [Lenkijos Respublika] privalo pagal [NPP] skirti šiame plane nurodytiems įrenginiams ir naujiems rinkos dalyviams, kiekis per metus – sumažintas, pirma, suma, lygia koregavimui, atliktam kiekvieną kartą sumažinus įrenginių skaičių, ir penktadaliui bendro Lenkijos [Respublikos] pagal direktyvos 13 straipsnio 2 dalį skirtų leidimų skaičiaus, ir, antra, suma, lygia skirtumui tarp papildomiems deginimo įrenginiams skirtų leidimų ir kasmet šiems įrenginiams skiriamo 6,2884 [MteCO2] rezervo, ir vėliau padidintas leidimų, skirtų projektams, susijusiems su į direktyvos taikymo sritį patenkančiais įrenginiais, kurie buvo

įgyvendinami 2005 m. ir padėjo per tuos pačius metus sumažinti arba apriboti jų emisijas, jei šie sumažinimai ar apribojimai susiję tik su jų veiklos rūšių plėtojimu ir grindžiami pagrįstais bei patikrintais duomenimis, skaičiumi – lygus 208,515395 [MteCO_2] ir neviršytas.

2. [NPP] gali būti iš dalies pakeistas be išankstinio Komisijos sutikimo, jei pakeitimas susijęs su tam tikriems įrenginiams skirtais leidimais, atsižvelgiant į bendrą plane nurodytiems įrenginiams skirtinų leidimų kiekį, pagerinus duomenų kokybę, arba jei juo siekiama sumažinti nemokamai skiriamų leidimų procentinę dalį, neviršijant direktyvos 10 straipsnyje nustatytų ribų.

3. Apie bet kokį [NPP] pakeitimą, siekiant ištaisyti šio sprendimo 1 straipsnyje nurodytus, tačiau nesutampančius su minimais 2 straipsnyje, neatitikimus, turi būti kuo greičiau pranešta, atsižvelgiant į terminus, būtinus norint laiku įgyvendinti nacionalines procedūras, ir būtina gauti išankstinį Komisijos sutikimą pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį. Bet kokie kiti [NPP] pakeitimai, išskyrus būtinus pagal šio sprendimo 2 straipsnį, yra negalimi.

4 straipsnis

Šis sprendimas skirtas Lenkijos Respublikai.“

Procesas ir šalių reikalavimai

16 Pareiškimu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2007 m. gegužės 28 d., Lenkijos Respublika pareiškė šį ieškinį.

17 Atskiru tą pačią dieną Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Lenkijos Respublika paprašė, kad ieškinys būtų nagrinėjamas taikant pagreitintą procedūrą, numatytą Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 76a straipsnyje. 2007 m. liepos 10 d. Sprendimu Pirmosios instancijos teismas (penktoji kolegija) šį prašymą atmetė.

18 Pakeitus Pirmosios instancijos kolegijų sudėtį, teisėjas pranešėjas buvo paskirtas į antrąją kolegiją, todėl ši byla paskirta tai kolegijai.

19 Atskiru 2007 m. rugsėjo 7 d. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai pateiktu dokumentu Lenkijos Respublika pateikė prašymą taikyti laikinąsias apsaugos priemones, kuriame Pirmosios instancijos teismo pirmininko paprašė sustabdyti ginčijamo sprendimo vykdymą. 2007 m. lapkričio 9 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo pirmininkas šį prašymą atmetė.

20 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2007 m. rugpjūčio 24 d. pateiktu dokumentu Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pateikė prašymą leisti įstoti į šią bylą Komisijos pusėje. 2007 m. spalio 5 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas šį prašymą patenkino. Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė įstojimo į bylą paaiškinimus pateikė 2007 m. gruodžio 19 dieną. Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2008 m. kovo 7 d. pateiktuose dokumentuose Lenkijos Respublika ir Komisija nurodė savo pastabas dėl Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės pateiktų įstojimo į bylą paaiškinimų.

21 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai 2007 m. spalio 16 d. pateiktu dokumentu Lietuvos Respublika pateikė prašymą leisti įstoti į šią bylą Lenkijos Respublikos pusėje. 2007 m. lapkričio 19 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas konstatavo, kad šis prašymas buvo pateiktas laikantis Procedūros reglamento 115 straipsnio nuostatų, tačiau pasibaigus šešių savaičių terminui, nustatytam to paties reglamento 115 straipsnio 1 dalyje. Todėl Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas šį prašymą patenkino, bet kartu apribojo Lietuvos Respublikos teises iki numatytųjų minėto reglamento 116 straipsnio 6 dalyje.

22 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai atitinkamai 2008 m. vasario 7 d. ir 20 d. pateiktais dokumentais Slovakijos Respublika ir Vengrijos Respublika pateikė prašymą leisti įstoti į bylą palaikyti Lenkijos Respublikos reikalavimus. 2008 m. balandžio 10 d. Nutartimi Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas konstatavo, kad abu prašymai buvo pateikti laikantis Procedūros reglamento 115 straipsnio nuostatų, tačiau pasibaigus šešių savaičių terminui, nustatytam to paties reglamento 115 straipsnio 1 dalyje. Todėl Pirmosios instancijos teismo antrosios kolegijos pirmininkas abu prašymus patenkino, bet kartu apribojo Slovakijos Respublikos ir Vengrijos Respublikos teises iki numatytųjų minėto reglamento 116 straipsnio 6 dalyje.

23 Lenkijos Respublika Pirmosios instancijos teismo prašo:

— visiškai arba iš dalies panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

24 Komisija, kurią palaiko Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį,

— priteisti iš Lenkijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

25 Iš esmės, kaip matyti iš ieškinio pagrindų, kuriais remiasi Lenkijos Respublika, santraukos, pateiktos paskutinėje ieškinio dalyje ir pavadintos „Reikalavimai“, minėtais pagrindais siekiama parodyti, kad ginčijamas sprendimas „buvo priimtas Komisijos, nors ji neturėjo tam kompetencijos, pažeidžiant esminius procedūrinius reikalavimus, EB sutarties nuostatas ir viršijant jos įgaliojimus“.

26 Tiksliau savo ieškiniui pagrįsti Lenkijos Respublika nurodo devynis pagrindus, iš esmės susijusius su direktyvos nuostatų, t. y. 9 straipsnio 1 ir 3 dalių, III priedo 1–3 ir 12 kriterijų ir 13 straipsnio 2 dalies, pažeidimu ir teisės vykstant procedūrai susipažinti su faktinėmis aplinkybėmis, kuriomis remiantis buvo priimtas ginčijamas sprendimas, bei jos energetinio saugumo pažeidimu.

I — *Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su neteisėtu ginčijamo sprendimo priėmimu pasibaigus direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje nustatytam trijų mėnesių terminui*

A — *Šalių argumentai*

27 Lenkijos Respublika teigia, kad Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas, nes pasibaigus trijų mėnesių terminui, per kurį pagal šį straipsnį ji galėjo atmesti NPP ar bet kurį jo aspektą (toliau – „trijų mėnesių terminas“), ji nebeturėjo teisės priimti ginčijamo sprendimo. Šis terminas buvo pradėtas skaičiuoti nuo NPP pateikimo datos, šiuo atveju 2006 m. birželio 30 dieną. 2006 m. rugpjūčio 30 d. Komisijos laiškas, kuriame ji paprašė papildomos informacijos apie NPP, nesustabdė šio termino. Grįsdama savo teiginį, Lenkijos Respublika remiasi 2005 m. lapkričio 23 d. Pirmosios instancijos teismo Sprendimu *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją* (T-178/05, Rink. p. II-4807) ir visų pirma jo 55 bei 73 punktais. Iš to ji daro išvadą, kad būtina panaikinti ginčijamą sprendimą ir pripažinti, kad Komisija patvirtino NPP.

28 Tiksliau iš 27 punkte minėto sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją* išplaukia, kad jei Komisija mano, kad NPP yra neišsamus, ji gali jį atmesti ir reikalauti pateikti naują NPP tik tuomet, jei nesibaigė trijų mėnesių terminas. Todėl savo 2005 m. gruodžio 22 d. paskelbto Komunikato dėl papildomų rekomendacijų dėl leidimų paskirstymo planų ES išmetamųjų teršalų prekybos schemos 2008–2012 metų laikotarpiu [COM(2005) 703 galutinis] 7 punkte Komisija nepagrįstai nurodė, kad trijų mėnesių laikotarpis gali prasidėti tik po to, kai bus pateiktas išsamus NPP. Be to, 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške Komisija pakartojo šį klaidingą trijų mėnesių taikymo taisyklių aiškinimą nurodydama, kad ji priims sprendimą per maksimalų trijų mėnesių terminą nuo išsamios informacijos, kurios buvo paprašyta, gavimo.

29 Kalbant apie 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką, Lenkijos Respublika mano, kad jis negali būti laikomas sprendimu atmesti NPP. Jos prašymas pratęsti atsakymo į šį laišką terminą buvo susijęs su jame nurodytu dešimties dienų, o ne trijų mėnesių terminu. Ji

nurodo, kad nepateikė jokio atsakymo į šį laišką iki 2006 m. gruodžio 29 d., o Komisija nepriėmė jokio sprendimo atmesti planą. Taigi trijų mėnesių termino negali nutraukti joks kurios nors proceso šalies dokumentas.

30 Galiausiai, darant prielaidą, kad 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške paprašytos atsiųsti papildomos informacijos nepateikimas buvo pakankamas sprendimo atmesti NPP pagrindas, Komisija turėjo priimti tokį sprendimą iki 2006 m. rugsėjo 30 d. ir paprašyti Lenkijos Respublikos pateikti naują išsamų NPP.

31 Komisija, palaikoma Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, mano, kad nors direktyvoje tai nepatikslinta, logiška manyti, kad trijų mėnesių terminą galima pradėti skaičiuoti tik nuo išsamaus NPP pateikimo. Laikydamasi lojalaus bendradarbiavimo su valstybėmis narėmis principo, ji turėtų jų paprašyti užbaigti neišsamų NPP per tris mėnesius nuo jo pateikimo. Ji bet kuriuo atveju teigia, kad remiantis nusistovėjusia administracine praktika trijų mėnesių termino pradžia būtina laikyti pateikto NPP užregistravimo Komisijos generaliniame sekretoriate dieną, šiuo atveju 2006 m. liepos 6-ąją.

B — *Pirmosios instancijos teismo vertinimas*

32 Pirmiausia pažymėtina, kad šalys neginčija toliau nurodytų faktų. Lenkijos Respublika pateikė NPP 2006 m. birželio 30 d. ir pridėjo Lenkijos aplinkos ministro laišką, kuriame buvo aiškiai nurodyta, kad NPP trūko tam tikrų elementų ir kad jie vėliau bus pateikti Komisijai. Komisija gavo NPP 2006 m. birželio 30 dieną. Be to, 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške Komisija aiškiai nurodė Lenkijos Respublikai, kad tuo metu NPP buvo neišsamus ir neatitiko kai kurių direktyvos III priedo kriterijų ir todėl paragino atsakyti į keletą

klausimų bei pateikti papildomos informacijos. Galiausiai 2006 m. spalio 30 d. Lenkijos Respublika oficialiai paprašė pratęsti 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške nurodytą atsakymo į klausimus ir papildomos informacijos pateikimo terminą.

33 Pirmiausia būtina įvertinti argumentų, kuriais remiasi Lenkijos Respublika ir kuriais siekiama įrodyti, kad nagrinėjamu atveju direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje nustatytas trijų mėnesių terminas prasidėjo 2006 m. birželio 30 d., nors NPP buvo neišsamus, ir pasibaigė 2006 m. rugsėjo 30 d., pagrįstumą.

34 Visų pirma, kalbant apie klausimą, ar trijų mėnesių terminas buvo pradėtas skaičiuoti nuo 2006 m. birželio 30 d., nors pateiktas NPP buvo neišsamus, būtina priminti, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas Komisija per tris mėnesius nuo valstybės narės NPP pateikimo gali atmesti planą arba bet kokį jo aspektą remdamasi tuo, kad jis neatitinka III priede išvardytų kriterijų arba direktyvos 10 straipsnio nuostatų.

35 Antra, kaip Pirmosios instancijos teismas jau yra nusprendęs, nėra jokios priežasties manyti, kad, pateikus neišsamų NPP, trijų mėnesių terminas, per kurį Komisija gali jį atmesti, nepradedamas skaičiuoti. Iš tiesų valstybė narė, pateikdama neišsamų NPP, negali nukelti nenustatytam laikui Komisijos sprendimo pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį priėmimo (27 punkte minėto sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją* 73 punktas).

36 Trečia, iš teismo praktikos išplaukia, kad Komisijos teisė tikrinti ir atmesti NPP pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį yra labai ribota, nes jai taikomi tiek materialiniai, tiek laiko apribojimai. Komisija tik nagrinėja NPP suderinamumą su III priedo kriterijais ir direktyvos 10 straipsnio nuostatomis ir kontrolė turi būti atlikta per tris mėnesius nuo tada, kai valstybė narė pateikia minėtą NPP (2007 m. balandžio 30 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *EnBW Energie Baden-Württemberg prieš Komisiją*, T-387/04, Rink. p. II-1195, 104 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2007 m. lapkričio 7 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, T-374/04, Rink. p. II-4431, 116 punktą). Be to, kalbant apie laiko apribojimus, reikia konstatuoti,

kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje numatytas tik trijų mėnesių terminas, per kurį Komisija gali pareikšti nuomonę dėl NPP.

37 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Pirmosios instancijos teismas mano, jog Lenkijos Respublika pagrįstai teigia, kad trijų mėnesių terminas buvo pradėtas skaičiuoti nuo Lenkijos Respublikos NPP pateikimo dienos, t. y. 2006 m. birželio 30 dieną.

38 Šio teiginio negali paneigti Komisijos argumentas, kad iš esmės, remiantis nusistovėjusia administracine praktika, trijų mėnesių terminas pradedamas skaičiuoti nuo laiško apie pateiktą NPP užregistravimo Komisijos generaliniame sekretoriate dienos, šiuo atveju 2006 m. liepos 6 dienos.

39 Iš tiesų visų pirma reikia konstatuoti, kad Komisija nepateikia jokių įrodymų, pagrindžiančių jos teiginį, jog egzistuoja tokia nusistovėjusi administracinė praktika. Be to, pažymėtina, jog direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje aiškiai nurodyta, kad trijų mėnesių termino pradžia yra NPP pateikimo diena. Nagrinėjamu atveju Komisija neneigia NPP gavusi 2006 m. birželio 30 dieną.

40 Antra, kalbant apie klausimą, ar trijų mėnesių terminas pasibaigė 2006 m. rugsėjo 30 d., reikia įvertinti 2006 m. rugpjūčio 30 d. Komisijos laiško padarinius, kuriame ji pažymi, kad NPP neišsamus ir neatitinka reikalavimų, ir ragina Lenkijos Respubliką atsakyti į tam tikrus klausimus bei pateikti papildomos informacijos.

41 Visų pirma iš teismo praktikos išplaukia, kad vykdant *a priori* kontrolę pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį nebūtinai priimamas patvirtinimo sprendimas. Iš tiesų Komisija privalo įsikišti tik tiek, kiek ji mano esant reikalinga prieštaravimams dėl tam tikrų pateikto NPP aspektų pareikšti, ir valstybei narei atsisakius pakeisti savo NPP – sprendimui atmesti planą priimti. Šie prieštaravimai turi būti pareikšti ir sprendimas atmesti planą priimtas per tris mėnesius nuo NPP pateikimo. Nesant prieštaravimų ar sprendimo atmesti planą, pateiktas NPP tampa galutinis ir daroma prielaida, kad jis yra teisėtas, o tai valstybei narei leidžia atitinkamu paskirstymo laikotarpiu jį vykdyti (36 punkte minėtos nutarties *EnBW Energie Baden-Württemberg prieš Komisiją* 115 punktas). Be to, atsižvelgiant į labai ribotą Komisijos NPP kontrolės teisę, kaip nurodyta 36 punkte, tokie prieštaravimai ir sprendimas atmesti planą turi būti būtinai grindžiami konstatuota pateikto NPP neatitiktimi direktyvos III priede išvardytiems vertinimo kriterijams arba direktyvos 10 straipsnio nuostatoms.

42 Be to, Komisijai neturint bendro įgaliojimo *stricto sensu* patvirtinti pateiktą NPP, faktu, kad nėra Komisijos prieštaravimų pasibaigus trijų mėnesių terminui, negalima pagrįsti prielaidos, kad NPP yra patvirtintas. Todėl šio termino pasibaigimas turi tik vienintelę pasekmę: NPP tampa galutinis ir valstybė narė jį gali įgyvendinti (36 punkte minėtos nutarties *EnBW Energie Baden-Württemberg prieš Komisiją* 120 punktas).

43 Todėl Pirmosios instancijos teismas mano, kad Komisija gali imtis priemonių nepasibaigus trijų mėnesių terminui – ne tik pareikšdama prieštaravimus ar pateikdama klausimus dėl tam tikrų pateikto NPP aspektų, bet ir valstybei narei atsisakius pakeisti savo NPP, priimdama sprendimą atmesti pateiktą NPP. Priėmus sprendimą atmesti planą, trijų mėnesių terminas nutraukiamas, o Komisijai pareiškus prieštaravimų arba pateikus klausimų dėl tam tikrų pateikto NPP aspektų, trijų mėnesių terminas sustabdomas.

44 Taigi nagrinėjamu atveju reikia konstatuoti, kad savo 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške, t. y. praėjus dviem mėnesiams nuo NPP pateikimo dienos, Komisija oficialiai atkreipė Lenkijos Respublikos dėmesį ne tik į tai, kad tuo metu NPP buvo neišsamus, bet ir tai, kad jis neatitiko taikytinų vertinimo kriterijų atliekant jo tyrimą pagal direktyvos

9 straipsnio 3 dalį. Kita vertus, ji paragino Lenkijos Respubliką atsakyti į keletą klausimų ir pateikti papildomos informacijos siekiant užbaigti NPP. Šie prašymai visų pirma buvo susiję su įrenginius eksploatuojančių ūkio subjektų sąrašu ir leidimų, kuriuos Lenkijos Respublika ketino jiems suteikti, skaičiumi – šių duomenų trūko NPP. Šie dviejų rūšių duomenys, būtini pagal direktyvos III priedo 10 kriterijų, buvo ypač svarbūs Komisijai vertinant NPP atitiktį reikalavimams. Būtina pripažinti, kad neturėdama tokių duomenų Komisija negalėjo nagrinėti NPP pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas. Galiausiai Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, jog iš bylos medžiagos matyti, kad gavusi 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką Lenkijos Respublika neatsisakė pakeisti savo NPP ir atsakyti į Komisijos minėtame laiške pateiktus klausimus.

45 Iš išdėstytų aplinkybių aišku, kad 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške buvo prieštaravimų, kuriuos Komisija buvo pareiškusi per trijų mėnesių terminą 41 ir 42 punktuose nurodytos teismo praktikos prasme. Todėl, atsižvelgiant į 43 punkte pateiktus argumentus, Lenkijos Respublika nepagrįstai teigia, kad nagrinėjamu atveju trijų mėnesių terminas, kuris buvo sustabdytas pareiškus prieštaravimus ir pateikus klausimus, nurodytus 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške, baigėsi 2006 m. rugsėjo 30 dieną.

46 Šios išvados negalima paneigti remiantis faktu, kad Komisija nepriėmė sprendimo atmesti NPP per trijų mėnesių terminą. Iš tiesų, kaip nurodyta 42 punkte, sprendimas atmesti NPP, ir tai gali įvykti vėliau, priimamas tik tuomet, jei atitinkama valstybė narė atmetė Komisijos prieštaravimus arba atsisakė pakeisti savo NPP. Tačiau nagrinėjamu atveju neginčijama, kad Lenkijos aplinkos ministras savo prie NPP pridėtame laiške, atsiųstame 2006 m. birželio 30 d., jau tada atkreipė Komisijos tarnybų dėmesį į tai, kad NPP buvo neišsamus ir kad trūkstami elementai bus pateikti vėliau. Be to, taip pat akivaizdu, kad gavusi Komisijos 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką Lenkijos Respublika ne tik neatsisakė atsakyti į Komisijos minėtame laiške pateiktus klausimus bei prašymus arba pakeisti NPP, bet atvirkščiai, per savo ir Komisijos tarnybų diskusijas, o vėliau oficialiai 2006 m. spalio 30 d. laišku paprašė Komisijos atidėti nustatytą terminą, kad galėtų atsakyti į klausimus ir pateikti papildomos informacijos. Be to, iš 2006 m. spalio 30 d. laiško matyti, kad ji tvirtai laikėsi pozicijos, jog taip Komisija galės atlikti

teisingą ir iš tiesų išsamų NPP vertinimą. Esant tokioms aplinkybėms, Komisija pagrįstai manė, kad toje stadijoje nereikėjo atmesti NPP, kol nebuvo gautas Lenkijos Respublikos atsakymas į jos 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške pateiktus klausimus ir atsiųsta papildoma informacija.

47 Iš visų išdėstytų aplinkybių aišku, kad pirmasis pagrindas turi būti atmestas, nes jis nepagrįstas.

II — *Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su pareigos motyvuoti ir direktyvos 9 straipsnio 1 bei 3 dalių pažeidimu*

A — *Šalių argumentai*

48 Lenkijos Respublika tvirtina, kad Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 1 dalies nuostatas, nes nepagrįstai ir „be tinkamo motyvavimo“, atmetė į NPP įrašytų duomenų vertinimą ir jos duomenų analizę pakeitė savo duomenų, gautų nenuosekliai pritaikius savo ekonominės analizės metodą, analize.

49 Pirma, Lenkijos Respublika teigia, kad ginčijamame sprendime Komisija atmetė duomenų, kuriuos ji pateikė NPP ir kuriuos nurodė atsakydama į Komisijos 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške pateiktus klausimus, analizę. Siekdama pateisinti šių duomenų atmetimą, Komisija pareiškė, kad jie nepatikimi, tačiau nenurodė jokio tikslesnio pagrindo. Šiuo atžvilgiu Lenkijos Respublika tvirtina, kad Komisija ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje tik nurodė, jog „todėl negalima atmesti galimybės, kad faktinės emisijos buvo pervertintos dėl Lenkijos [Respublikos] pateiktų

duomenų apie emisijų ankstesniais metais lygį“. Taigi Komisija „diskreditavo“ Lenkijos Respublikos pateiktus duomenis ir visas pastangas parengti NPP remiantis savo instrukcijomis ir jų laikantis.

50 Be to, ji kritikuoja Komisiją dėl to, jog ši neįrodė, kad į NPP įrašyti duomenys buvo netinkami. Visų pirma, kalbant apie emisijų kiekį, kurį nurodė Lenkijos Respublika iki 2005 m., jis buvo pagal JTBKKK pateiktos ataskaitos objektas ir patikrintas Komisijos, kuri šiuo klausimu nepareiškė nė menkiausio prieštaravimo.

51 Lenkijos Respublika taip pat teigia, kad pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas Komisija turi atskirai įvertinti kiekvieno ekonomikos sektoriaus, kuriam taikoma direktyva, duomenis, kuriuos valstybė narė naudojo rengdama NPP. Šiuo atžvilgiu ji nurodo, kad pagal direktyvos III priedo 3 kriterijų valstybėms narėms pripažįstama teisė kvotų paskirstymo taisykles grįsti duomenimis, naudotais veiklos įvairiuose ekonomikos sektoriuose, kuriems taikoma direktyva, atžvilgiu.

52 Dublike Lenkijos Respublika teigia, kad Komisijos pozicija, kuri lėmė jos sprendimą neatsižvelgti į NPP nurodytus duomenis, kyla iš klaidingo ir nepagrįsto Komisijos vaidmens NPP vertinimo procese aiškinimo. Jos teigimu, Komisijos užduotis buvo pateikiant išsamių argumentų įrodyti, kad NPP pritaikytas metodas pažeidė direktyvos nuostatas.

53 Dublike Lenkijos Respublika taip pat tvirtina, kad norėdama atmesti NPP parengti naudotą metodą Komisija turėjo, laikydamasi „vyraujančio vaidmens“, kurį šiuo atžvilgiu atlieka valstybės narės, akivaizdžiai ir aiškiai įrodyti, kad šis metodas pažeidė direktyvos nuostatas. Ji taip pat mano, kad tiek ginčijamame sprendime, tiek atsiliepime į ieškinį Komisija nepateikia įrodymų, jog NPP naudoti duomenys nėra objektyvūs ir patikimi. Be to, ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje Komisija pati pripažino, kad jo priėmimo metu ji neturėjo jokių įrodymų, kad į NPP įrašyti duomenys

buvo klaidingi arba netikslūs, ir tik konstatavo, kad negalima atmesti galimybės, jog į NPP įrašyti duomenys „neproporcingai padidins faktinį dujų emisijos lygį“.

54 Antra, Lenkijos Respublika tvirtina, kad Komisija neturi teisės be jokio pateisinimo ir nepasikonsultavusi su atitinkama valstybe nare pakeisti pastarosios į NPP įrašytų duomenų savais duomenimis, gautais pritaikius savo ekonominės analizės metodą, kuris taip pat pakeitė minėtos valstybės narės naudotą metodą. Kalbant apie NPP vertinimą, Komisija turi teisę tik nagrinėti valstybės narės pateiktus duomenis. Minėtas tokių duomenų vertinimo metodas skiriasi tiek nuo Komisijos nustatyto ekonominės analizės metodo, tiek nuo šiame modelyje esančių duomenų pakeitimo savo duomenimis, nuo Komisijos savo nuožiūra atlikto šių duomenų pataisymo ir galiausiai nuo nurodymo Lenkijos Respublikai naudoti šitaip gautus rezultatus.

55 Lenkijos Respublikos teigimu, Komisija nei savo 2005 m. papildomose rekomendacijose (žr. 28 punktą), nei 2006 m. rugpjūčio 30 d. laiške nenurodė, kad ketino naudoti *Primes* modelį kaip ekonominės analizės modelį bendrojo vidaus produkto (BVP) augimui ir galimybei sumažinti emisijas įvertinti. Komisija tik savo 2006 m. spalio 27 d. ataskaitoje dėl pažangos įgyvendinant Kioto protokolo tikslus [COM (2006) 658 galutinis], paskelbtoje po to, kai Lenkijos Respublika pateikė NPP, nurodė, kad vertindama NPP atitiktį direktyvos III priedo 2 ir 3 kriterijams ji rėmėsi „BVP metodu“, o ne „sektoriniu metodu“, kurį savo NPP naudojo Lenkijos Respublika.

56 Be to, kalbant apie *Primes* modelio patikimumą, Lenkijos Respublika konstatuoja, kad prieš priimdama ginčijamą sprendimą Komisija turėjo tikslesnių ir naujesnių duomenų apie Lenkijos BVP. Tai taip pat matyti ir iš ginčijamo sprendimo 24 išnašos, kurioje Komisija nurodė, kad neatsižvelgė į 2007 m. vasario mėnesio laikinos prognozės duomenis, kuriuos paskelbė jos Ekonomikos ir finansų reikalų generalinis direktoratas

2007 m. vasario 16 d., nes jie buvo susiję tik su septyniomis valstybėmis narėmis, ir todėl tai nebuvo visos Europos Sąjungos lygiu pakankamai nuoseklūs bei teisingi duomenys.

57 Kalbant apie Komisijos atsiliepime į ieškinį pateiktą argumentą, kad pagal vienodo požiūrio principą NPP vertinimo metodas turi būti vienodas visoms valstybėms, pažymėtina, kad jis prieštarauja tiek Komisijos rekomendacijoms dėl NPP rengimo, tiek jos sprendimų priėmimo nagrinėjamu klausimu praktikai kitų valstybių narių atžvilgiu. Lenkijos Respublika nurodo, kad naujausių ir tiksliausių duomenų naudojimas nereiškia „diskriminacijos“.

58 Ji taip pat teigia, kad per visą NPP vertinimo procedūrą Komisija nė karto jai neleido pateikti pastabų dėl išvados, kad Lenkijos Respublikos vertinimo metodas siekiant parengti NPP pažeidė Bendrijos teisės nuostatas, dėl Komisijos sprendimo leidžiamą emisijų lygį vertinti pagal „BVP metodą“, o ne „sektorinį metodą“ ir galiausiai dėl Komisijos naudoto *Primes* modelio veikimo. Diskusijos komitetuose arba atstovaujamuose organuose dėl kriterijų, kuriuos turi naudoti Komisija, nėra priežastis atleisti Komisiją nuo pareigos teikti Lenkijos Respublikai išvadas per administracinę procedūrą. Todėl neatlikusi tokių išankstinių konsultacijų Komisija pažeidė Bendrijos institucijų bendradarbiavimo su valstybėmis narėmis principą.

59 Dublike Lenkijos Respublika pirmajam pagrindui pagrįsti nurodo, kad Komisijos vaidmuo pagal direktyvą ribotas – ji gali tik vertinti jai pateiktus NPP, remdamasi direktyvoje nustatytais kriterijais. Be to, ji teigia, kad pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalies nuostatas kiekviena valstybė narė nusprendžia dėl bendro leidimų skaičiaus, kurį ji skirs, ir pradeda leidimų skyrimo atitinkamiems įrenginių operatoriams procesą. Ji tvirtina, kad prieš atmesdama NPP ir nustatydama išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinius taršos leidimus, kurie labiau apriboti nei numatytieji NPP, Komisija turi tiksliai ir išsamiai įrodyti, kad NPP neatitinka Bendrijos teisės

nuostatų. Lenkijos Respublikos teigimu, Komisijos atliekamo NPP vertinimo tikslas nėra pakeisti valstybę narę rengiant NPP.

60 Komisija teigia, kad antrasis pagrindas susijęs su tuo, kaip ji panaudojo į NPP įrašytus duomenis jo vertinimo metu.

61 Tačiau Lenkijos Respublika pirmajam pagrindui skirtoje dubliko dalyje nurodė naują pagrindą, susijusį su direktyvos 9 straipsnio 3 dalies pažeidimu, t. y. kad Komisija viršijo pagal šią direktyvą jai suteiktus kontrolės įgaliojimus. Komisija savo ruožtu teigia, kad pirmasis ieškinio pagrindas buvo susijęs tik su faktu, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas pasibaigus trijų mėnesių terminui. Todėl šis pagrindas turėtų būti pripažintas nepriimtinu pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatas.

62 Pirmiausia Komisija nurodo, jog ginčijamame sprendime ji padarė išvadą, kad kai kurie NPP aspektai neatitiko kelių direktyvos III priedo kriterijų. Ji taip pat teigia nustačiusi metinį 208,515395 $MteCO_2$ šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekį ir taip Lenkijos Respublikos NPP pasiūlytą metinį šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų kiekį sumažinusi 76,132937 $MteCO_2$.

63 Ji primena, kad remiantis direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi, vertindama NPP pagal direktyvos III priedo 1–3 kriterijus, ji atsižvelgė į tris rodiklius: visų pirma patikrintus duomenis apie faktinį išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų kiekį 2005 m. (pagal 2 kriterijų), antra, BVP augimo 2010 m. prognozes ir galiausiai anglies dioksido taršos tendencijas 2005–2010 m. (du pastarieji rodikliai susiję su 3 kriterijumi). „Patikrinti duomenys“ turi būti suprantami kaip įrenginių perduoti duomenys, kuriuos vėliau stebėjo, užregistravo ir patikrino nepriklausomi ekspertai.

64 Komisija tvirtina, jog teisingas NPP vertinimas pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį turi padėti užtikrinti, kad nesusidarys leidimų perteklius, dėl kurio gali atsirasti „rinkos žlugimo“ rizika, kaip atsitiko 2005–2007 m. prekybos laikotarpiu. Tik „tinkama leidimų stoka“ galėtų padėti įgyvendinti direktyvos tikslą – taupiai ir ekonomiškai efektyviai mažinti išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją. Šiuo atžvilgiu Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė tvirtina, jog Komisija, pasirinkdama duomenis, turėtų atsižvelgti į faktą, kad Lenkijos Respublikos prašomų leidimų suteikimas reikštų automatišką leidimų perteklių ir todėl pasiūlos perviršį šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos rinkoje, o tai turėtų įtakos tokių leidimų kainai.

65 Komisija, palaikoma Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, mano, kad direktyvos 9 straipsnio 3 dalis neįpareigoja naudoti analizės metodo, kuriuo vadovaujasi atitinkama valstybė narė, ir jos nagrinėjamame NPP įrašytų duomenų. Ji, žinoma, neneigia fakto, kad valstybės narės turi „didelę diskreciją“ įgyvendinti savo NPP juos įvertinus Komisijai. Tačiau, vertindama NPP pagal direktyvos III priedo kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas, ji turėtų naudoti objektyviausius bei patikimiausius duomenis ir, remdamasi vienodo požiūrio į valstybes nares principu, visoms naudoti tą patį ekonominės analizės metodą, dėl ko kartais tam tikrų valstybių narių atžvilgiu jai gali tekti naudoti ne pačius naujausius duomenis. Komisija taip pat teigia, kad ši pareiga, t. y. vertinant NPP pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį naudoti patikimus duomenis apie emisiją, išplaukia iš direktyvos 14 bei 15 straipsnių ir 2004 m. sausio 29 d. Komisijos sprendimo 2004/156/EB, nustatančio šiltnamio dujų išmetimo monitoringo ir ataskaitų teikimo gaires vadovaujantis Europos Parlamento ir Tarybos direktyva 2003/87/EB (OL L 59, p. 1). Kadangi atlikdama sudėtingus ekonominius ir ekologinius vertinimus tikrinant NPP Komisija naudojasi didele diskrecija, ji neprivalo pateikti išsamaus ekonominių ir aplinkos rodiklių naudojimo paaiškinimo. Galiausiai ji teigia, kad jos pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį atliekamu vertinimu siekiama tik nustatyti maksimalų bendrą skirtinų leidimų skaičių, o ne pakeisti NPP.

66 Siekdama įrodyti, kad valstybės narės galėjo naudoti savo skaičiavimo metodą bendram skirtinų leidimų skaičiui nustatyti, kaip pavyzdžius ji nurodo Jungtinę Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystę, Slovėnijos Respubliką, Prancūzijos Respubliką ir Danijos Karalystę, kurios neviršijo galimų leidimų antrajam prekybos laikotarpiui skaičiaus „nustatytos ribos“, todėl nebuvo atmesti nei jų NPP, nei juose nurodyti bendri leidimų kiekiai.

67 Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės teigimu, Komisijos duomenų atžvilgiu pasirinkta politika, kuri dėl savo pobūdžio susijusi su sudėtingų ekonominių sprendimų priėmimu ir kuriai taikoma ribota teisminė kontrolė, neapsiriboja tik atitinkamų duomenų kokybės vertinimu, bet apima ir galimos rinkos reakcijos į tokių duomenų kokybę vertinimą. Be to, dėl pasiūlymo skirti per daug leidimų, kaip yra nagrinėjamu atveju, kiltų akivaizdi rizika, kad prekybos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartiniais taršos leidimais sistemai Bendrijoje būtų padarytas didelis poveikis. Todėl minėtą pasiūlymą dėl leidimų skyrimo reikėtų nagrinėti atsižvelgiant į papildomus leidimus, kurių savo NPP paprašė kitos valstybės narės.

68 Komisijos, kurią palaiko Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, teigimu, būtent dėl to pirmiausia ji nusprendė naudoti duomenis apie emisijas visose valstybėse narėse per 2005 m., nurodytus 2006 m. gegužės 15 d. paskelbtame Bendrijos nepriklausomame sandorių žurnale (BNSŽ) (pranc. k. *Journal des transactions communautaire indépendant,* CITL). Ji taip pat teigia, kad tos pačios dienos pranešime spaudai nurodė, kad šiuos duomenis laikė geriausiais bei tiksliausiais ir kad į juos atsižvelgė vertindama 2008–2012 m. laikotarpio NPP. Šie duomenys taip pat dar kartą nurodyti 2006 m. ataskaitoje (žr. 55 punktą) ir, kalbant apie Lenkijos Respubliką, buvo užbaigti remiantis šios atsakymu į 2006 m. rugpjūčio 30 d. laišką. Komisija patikslina, kad, priešingai nei duomenų apie 2005 m. emisijas atveju, nepriklausomas Lenkijos Respublikos NPP nurodytų duomenų, susijusių su laikotarpiu iki 2005 m., patikrinimas atliktas nebuvo, todėl nebuvo galima atmesti galimybės, kad jie „neproporcingai padidins faktinį dujų emisijos lygį“. Faktas, kad šie duomenys buvo nagrinėjami su JTBKKK susijusioje ataskaitoje ir dėl to buvo patikrinti Komisijos, automatiškai nereiškė jų „pripažinimo“ pagal leidimų prekybos sistemą.

69 Antra, Komisija pažymi, kad, pirma, *Primes* modelį ji naudojo tik siekdama nustatyti anglies dioksido taršos rodiklį 2005–2010 m., ir, antra, kad tai modelis, apimantis pačius patikimiausius duomenis, susijusius su šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos mažinimu. Ši duomenų sistema įsteigta ir Komisijos vardu administruojama nepriklausomų Atėnų universiteto ekspertų. Šie duomenys buvo surinkti tuo pačiu laikotarpiu visoms valstybėms narėms, todėl buvo užtikrintas vienodai veiksmingo lygio nuoseklumas ir tikslumas. Galiausiai faktas, kad NPP tyrimo, kaip paaiškėjo, nebuvo įmanoma atlikti per antrąjį 2006 m. pusmetį, nes tam būtiną informaciją Lenkijos Respublika Komisijai atsiuntė tik 2007 m., negali lemti kitokios, palankesnės, Lenkijos Respublikos pozicijos, kalbant apie BVP prognozių naudojimą, palyginti su kitomis valstybėmis narėmis, kurios pateikė išsamius NPP.

B — *Pirmosios instancijos teismo vertinimas*

70 Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad antrąjį pagrindą sudaro dvi dalys. Kalbant apie pirmąją dalį, Lenkijos Respublika kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši be jokios priežasties ir „nenurodžiusi jokių tinkamų motyvų“ atsisakė jos naudoto ekonominės analizės metodo ir į NPP įrašytų duomenų. Atsižvelgdamas į šalių rašytines pastabas, Pirmosios instancijos teismas mano, kad, kalbant apie minėtą antrojo pagrindo dalį, Lenkijos Respublika kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši pažeidė pareigą motyvuoti EB 253 straipsnio prasme. Antroje pagrindo dalyje ji kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši pažeidė direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas, pirma, minėtą metodą ir minėtus duomenis pakeitusi savo vertinimo metodu ir duomenimis, gautais remiantis savu metodu, ir, antra, NPP kontrolės pagrindu nustačiusi jai maksimalią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą.

1. Dėl tariamo naujo pagrindo, kurį Lenkijos Respublika nurodė dubliko stadijoje ir kuriame teigiama, kad Komisija viršijo savo kontrolės įgaliojimus, egzistavimo

71 Būtina išnagrinėti, ar, kaip teigia Komisija, tvirtinimas, kad buvo pažeista direktyvos 9 straipsnio 3 dalis, nes Komisija viršijo pagal tą straipsnį jai nustatytus kontrolės įgaliojimus, sudaro naują pagrindą, kuris dėl šios priežasties turi būti atmestas.

72 Iš Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punkto ir 48 straipsnio 2 dalies nuostatų išplaukia, kad ieškinyje turi būti nurodomas bylos dalykas ir teisinių pagrindų, kuriais remiamasi, santrauka ir kad vykstant procesui negalima pateikti naujų teisinių pagrindų, išskyrus tuos atvejus, kai jie pagrindžiami teisinėmis arba faktinėmis aplinkybėmis, kurios tapo žinomos vykstant procesui.

73 Šiuo atveju visų pirma, kaip matyti iš paskutinėje ieškinio dalyje pateiktų reikalavimų (žr. 25 punktą), Lenkijos Respublika Komisiją bendrai kritikuoja dėl to, kad ši priėmė ginčijamą sprendimą neturėdama tam kompetencijos ir „pažeisdama esminius procedūrinius reikalavimus, EB sutarties nuostatas ir viršydama savo įgaliojimus“. Iš šios Lenkijos Respublikos pateiktos pagrindų santraukos akivaizdu, kad jau ieškinio pareiškimo metu ji kritikavo Komisiją dėl to, kad ši viršijo direktyvos 9 straipsnio 3 dalimi jai nustatytus NPP vertinimo įgaliojimus.

74 Be to, Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad ieškinio 53 punkte Lenkijos Respublika antrojo pagrindo atžvilgiu teigia, kad, vertindama NPP, Komisija turi teisę tik nagrinėti atitinkamos valstybės narės pateiktų duomenų atitiktį direktyvoje išvardytiems vertinimo kriterijams. Tačiau Komisija šiuo atveju neturi teisės valstybės narės pateiktų duomenų pakeisti savo duomenimis. Pirmosios instancijos teismas taip pat pažymi, kad Lenkijos Respublika tame pačiame ieškinio punkte taip pat teigia, kad Komisijos atliekamo duomenų, kuriuos valstybė narė pateikė savo NPP, vertinimo

negalima maišyti su Komisijos nustatytu savo ekonominės analizės metodu, į NPP įrašytų duomenų pakeitimu savo duomenimis, Komisijos savo nuožiūra atliekamu tokių duomenų taisymu arba su Komisijos nurodymu valstybei narei naudoti šitaip gautus duomenis.

75 Pirmosios instancijos teismas taip pat pažymi, kad ieškinio 54 punkte Lenkijos Respublika teigia, jog kiekviena valstybė narė turi teisę pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį pagrįstai tikėtis, kad Komisija atskirai įvertins duomenis, kurie jai buvo pateikti savo NPP parengti. Ieškinio 56 punkte Lenkijos Respublika taip pat kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši neįrodė, jog į NPP įrašyti duomenys buvo netinkami.

76 Be to, reikia pažymėti, kad Lenkijos Respublikos argumentai, nurodyti dubliko 8 punkte dėl pirmojo pagrindo, yra iš esmės identiški tiems, kuriuos ji nurodė toje pačioje rašytinio proceso stadijoje, tik dėl antrojo pagrindo (žr. 53 punktą). Iš tiesų abiem atvejais ji iš esmės teigia, kad norėdama priimti tokį sprendimą, koks yra ginčijamas, ir visų pirma atmesti atitinkamos valstybės narės naudotą vertinimo metodą, Komisija privalo, laikydamasi „vyraujančio vaidmens“, kurį rengdamos NPP atlieka valstybės narės, akivaizdžiai ir aiškiai įrodyti, kad šis metodas pažeidžia direktyvos nuostatas. Tačiau reikia pažymėti, kad Komisija neginčijo tokio argumentavimo, nurodyto dublike antrajam pagrindui pagrįsti, priimtinumo. Galiausiai iš 52 punkte pateiktų argumentų, kurie buvo nurodyti ir dubliko stadijoje antrajam pagrindui pagrįsti, matyti, kad Lenkijos Respublika akivaizdžiai tvirtina, jog Komisijos pozicija, kuri lėmė jos sprendimą neatsižvelgti į NPP nurodytus duomenis, kyla iš klaidingo ir nepagrįsto Komisijos vaidmens NPP vertinimo procese aiškinimo.

77 Pirmosios instancijos teismas bet kuriuo atveju pažymi, kad atsiliepime į ieškinį Komisija pati konstatavo, kad, pirma, antrasis pagrindas buvo susijęs su tuo, kaip ji panaudojo į NPP įrašytus duomenis jo vertinimo metu, ir, antra, aiškiai atsakė į šį pagrindą, nes jis buvo susijęs su naudojimosi savo NPP kontrolės įgaliojimais pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį sąlygomis.

78 Iš nurodytų išvadų matyti, kad Lenkijos Respublika jau ieškinio pareiškimo metu ne tik kritikavo Komisiją dėl to, kad ši nesilaikė įgaliojimų vertinti NPP sąlygų pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas, tačiau taip pat iš esmės teigė, kad Komisija viršijo minėtos kompetencijos ribas, nes NPP naudotus duomenis pakeitė savo ekonominės analizės metodu ir savo duomenimis, savo nuožiūra ištaisė minėtus duomenis ir nurodė Lenkijos Respublikai naudoti šitaip gautus rezultatus.

79 Todėl, priešingai nei teigia Komisija, tvirtinimas, kad buvo pažeista direktyvos 9 straipsnio 3 dalis, nes Komisija viršijo šiame straipsnyje jai nustatytus kontrolės įgaliojimus, nesudaro naujo pagrindo. Taigi jis yra priimtinas.

2. Dėl antrojo pagrindo pagrįstumo

a) Pirminės pastabos

80 Pirmiausia reikia priminti direktyvos tikslus, kompetencijos pasidalijimą tarp Komisijos ir valstybių narių pagal jos nuostatas ir galiausiai Bendrijos teismų vykdomos teisminės kontrolės apimties tokio sprendimo, koks yra ginčijamas, atžvilgiu.

Dėl direktyvos tikslų

81 Kalbant apie direktyvos tikslus, Pirmosios instancijos teismas jau yra nusprendęs, kad pagrindinis nurodytas direktyvos tikslas yra laikantis įsipareigojimų, kuriuos prisiėmė Bendrija ir valstybės narės pagal Kioto protokolą, iš esmės sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją. Šis tikslas turi būti pasiektas laikantis kelių „potikslių“ ir naudojantis tam tikrais instrumentais. Šio tikslo pagrindinis instrumentas yra Bendrijos prekybos šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų leidimais sistema (direktyvos 1 straipsnis ir 2 konstatuojamoji dalis), kurios veikimas apibrėžiamas tam tikrais „potiksliais“, būtent taupių ir ekonomiškai efektyvių sąlygų skatinimu, ekonomikos plėtros ir užimtumo bei vidaus rinkos vientisumo ir konkurencijos sąlygų užtikrinimu (šios direktyvos 1 straipsnis ir 5 bei 7 konstatuojamosios dalys) (36 punkte minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 124 punktas).

Dėl kompetencijos pasidalijimo tarp Komisijos ir valstybių narių

82 Kalbant apie kompetencijos pasidalijimą tarp Komisijos ir valstybių narių perkeliant direktyvą aplinkos srityje, reikia priminti EB 249 straipsnio trečiosios pastraipos tekstą, kad „direktyva yra privaloma kiekvienai valstybei narei, kuriai ji skirta, rezultato, kurį reikia pasiekti, atžvilgiu, bet nacionalinės valdžios institucijos pasirenka jos įgyvendinimo formą ir būdus“. Iš to matyti, kad kai aptariama direktyva nenumato formos ir būdų, kaip pasiekti konkretų rezultatą, valstybė narė, pasirinkdama formas ir būdus šiam rezultatui pasiekti, iš esmės turi visišką veikimo laisvę. Vis dėlto valstybės narės, įgyvendindamos EB 249 straipsnio trečiojoje pastraipoje joms pripažintą laisvę, privalo pasirinkti tinkamiausias direktyvų veiksmingumui užtikrinti reikalingas formas ir būdus. Be to, iš to taip pat matyti, kad nesant Bendrijos normos, aiškiai ir konkrečiai aprašančios, kokią formą ir būdus turi taikyti valstybė narė, Komisija, įgyvendindama savo kontrolės teisę pagal EB 211 ir 226 straipsnius, turi teisiškai įrodyti, kad valstybės narės naudoti instrumentai prieštarauja Bendrijos teisei (36 punkte minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 78 punktas ir jame nurodyta teismų praktika).

83 Reikia pridurti, kad tik taikant šiuos principus gali būti užtikrinta, jog laikomasi EB 5 straipsnio antrojoje pastraipoje įtvirtinto subsidiarumo principo, kuris taikomas Bendrijos institucijoms įgyvendinant savo teisės aktuose nustatytas funkcijas ir kurio, kaip teigiama, buvo laikytasi priimant direktyvą (direktyvos 30 konstatuojamoji dalis). Pagal šį principą Bendrija imasi veiksmų srityse, kurios nepriklauso jos išimtinei kompetencijai, tik tada ir tokia apimtimi, kai siūlomo veiksmo tikslų valstybės narės negali deramai pasiekti, o Bendrija dėl siūlomo veiksmo masto arba poveikio juos pasiektų geriau. Taigi tokioje srityje, kaip antai aplinka, reglamentuojamoje EB 174–176 straipsnių, kur kompetenciją dalijasi Bendrija ir valstybės narės, Bendrijai, šiuo atveju Komisijai, tenka pareiga įrodyti, kiek valstybės narės kompetencija, taigi ir diskrecija, yra apribota šio sprendimo 82 punkte minėtų sąlygų atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 79 punktą).

84 Kalbant apie direktyvą, reikia pažymėti, kad šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų sistemos įgyvendinimo tikslais direktyvos 9 straipsnio 1 bei 3 dalyse ir 11 straipsnio 2 dalyje aiškiai ir išsamiai nustatytas kompetencijos pasidalijimas tarp valstybių narių ir Komisijos rengiant, tikrinant ir įgyvendinant NPP. Todėl atsižvelgiant į jų glaudų ryšį kompetencijos pasidalijimo srityje, šiuos straipsnius tikslinga nagrinėti kartu, tiek juos aiškinant, tiek vertinant bet kokį su jų pažeidimu susijusį pagrindą.

— Dėl valstybių narių kompetencijos

85 Kalbant apie valstybių narių kompetenciją, iš direktyvos 9 straipsnio 1 dalies ir 11 straipsnio 2 dalies vienareikšmiškai matyti, kad tik valstybės narės turi kompetenciją, pirma, nurodytam laikotarpiui parengti NPP ir nurodyti bendrą leidimų skaičių, kurį jos ketina skirti tam laikotarpiui, ir kaip tą skaičių ketina skirti, ir, antra, nuspręsti, kiek iš viso leidimų skirti kiekvienam penkerių metų laikotarpiui, ir pradėti atskirai skirti tokius leidimus.

86 Pagal direktyvos 9 straipsnio 1 dalies antrą sakinį valstybės narės tokia išimtine kompetencija turi naudotis vadovaudamosi direktyvos III priede išvardytais objektyviais ir skaidriais kriterijais. Taip pat, remiantis direktyvos 9 straipsnio 3 dalies antru sakiniu, kai Komisija nusprendžia atmesti visą NPP arba jo dalį, valstybė narė sprendimą pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį priima tik tuomet, jei jos siūlomiems pakeitimams pritarė Komisija.

87 Tačiau reikia pažymėti, kad direktyvoje nėra aiškiai ir tiksliai nurodyta, kokia forma ir kokiomis priemonėmis pasiekti joje numatytą rezultatą. Be to, kaip nurodyta 85 punkte, tik valstybės narės gali parengti savo NPP ir nuspręsti, kokį leidimų skaičių skirti. Todėl darytina išvada, kad jos vaidina pagrindinį vaidmenį įgyvendinant šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų sistemą.

88 Esant tokioms aplinkybėms, kaip jau yra nusprendęs ir Pirmosios instancijos teismas, perkeldamos direktyvą valstybės narės disponuoja tam tikra veikimo laisve (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 80 punktą) ir todėl gali pasirinkti priemones, kurios, jų manymu, tinkamiausios, atsižvelgiant į ypatingas nacionalinės energetikos rinkos sąlygas, toje direktyvoje nustatytam tikslui pasiekti.

— Dėl Komisijos kompetencijos

89 Kalbant apie Komisijos kompetenciją, iš direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatų vienareikšmiškai matyti, kad jos įgaliojimai tikrinti ir atmesti NPP yra, kaip nurodyta 36 punkte, labai riboti. Iš tiesų, kalbant apie materialines šių įgaliojimų ribas, Komisija gali tik patikrinti, ar priemonės, kurių ėmėsi valstybė narė, atitinka direktyvos III priede išvardytus kriterijus ir 10 straipsnio nuostatas. Be to, pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies paskutinį sakinį Komisija, nusprendusi atmesti NPP, privalo motyvuoti savo sprendimą. Tačiau teismų praktika rodo, kad kai tokių smarkiai apribotų NPP kontrolės įgaliojimų vykdymas susijęs su sudėtingais ekonominiais bei ekologiniais vertinimais,

atliekamais atsižvelgiant į bendrą tikslą taikant taupią ir ekonomiškai veiksmingą leidimų sistemą sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijas (direktyvos 1 straipsnis ir 5 konstatuojamoji dalis), Komisija pati turi tam tikrą vertinimo laisvę (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 80 punktą).

90 Be to, kad valstybės narės galėtų pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį priimti sprendimą dėl bendro skirtinų leidimų kiekio ir tai darytų laikydamosi pareigos, numatytos direktyvos 9 straipsnio 3 dalies antrame sakinyje, pagal kurią minėtą sprendimą galima priimti tik tuomet, jei siūlomiems pakeitimams pritarė Komisija, reikia pripažinti, kad Komisija, vertindama NPP, turi teisę pareikšti konkrečią kritiką dėl nustatyto nesuderinamumo ir prireikus pateikti pasiūlymus arba rekomendacijas, kad valstybė narė galėtų iš dalies pakeisti savo NPP taip, kad, Komisijos teigimu, jis taptų suderinamas su direktyvoje nustatytais kontrolės kriterijais.

Dėl teisminės kontrolės apimties

91 Iš to matyti, kad vykdydamas teisėtumo kontrolę šiuo atžvilgiu Bendrijos teismas vykdo visapusišką kontrolę dėl to, ar Komisija teisingai taikė atitinkamas teisės normas, kurių reikšmė turi būti nustatyta pagal teismų praktikoje pripažintus aiškinimo būdus. Tačiau Pirmosios instancijos teismas negali pakeisti Komisijos, kai ji turi šiame kontekste atlikti įvairius [sudėtingus] ekonominius ir ekologinius vertinimus. Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas turi tik patikrinti, ar aptariama priemonė nėra akivaizdžiai klaidinga, ar nebuvo piktnaudžiauta įgaliojimais, ar Komisija akivaizdžiai neviršijo savo diskrecijos ir ar buvo visapusiškai laikomasi procedūrinių garantijų, kurios ypač svarbios šiame kontekste (žr. 36 punkte minėto sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 81 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

92 Todėl Lenkijos Respublikos nurodyto antrojo pagrindo, kuriuo iš esmės siekiama, kad Pirmosios instancijos teismas įvertintų, ar, priėmusi ginčijamą sprendimą, Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas, nes peržengė valstybių narių kompetencijos rengti ir įgyvendinti NPP pagal direktyvos 9 straipsnio 1 dalį bei 11 straipsnio 2 dalį ribas ir todėl viršijo jai pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį suteiktus NPP kontrolės įgaliojimus, pagrįstumas turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į visus nurodytus principus.

b) Dėl ginčijamo sprendimo

93 Pirmiausia reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje Komisija visų pirma konstatuoja, kad dalis bendro leidimų kiekio, kurį Lenkijos Respublika siūlo skirti NPP, t. y. 76,132937 MteCO_2 per metus, neatitinka direktyvos III priedo 1–3 kriterijų. Kartu ginčijamo sprendimo 2 straipsnio 1 dalyje Komisija patikslina, kad nebus pateikta jokių prieštaravimų dėl NPP, tačiau su sąlyga, kad bus atlikti tam tikri pakeitimai, t. y. bendras pagal Bendrijos sistemą skirtinų leidimų skaičius bus sumažintas 76,132937 MteCO_2 per metus. Galiausiai ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 1 dalyje ji nurodo, kad bendras vidutinis metinis leidimų, kuriuos pagal NPP Lenkijos Respublika privalo skirti jame nurodytiems įrenginiams ir naujiems rinkos dalyviams, skaičius yra 208,515395 MteCO_2 ir negali būti viršytas.

94 Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad visos ginčijamo sprendimo nuostatos, nurodytos 93 punkte, grindžiamos Komisijos ginčijamo sprendimo 13 konstatuojamosios dalies paskutinėje pastraipoje padaryta išvada, kad vidutinis metinis Lenkijos Respublikos 2008–2012 m. laikotarpio leidimų perteklius, kuris sudaro 76,132937 MteCO_2 pirmojo skaičiavimo etapo pabaigoje, nesuderinamas su direktyvos III priedo 1–3 kriterijais.

95 Iš tiesų ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje ir 2 straipsnio 1 dalyje aiškiai nurodomas tas metinis perteklius. Taip pat, kaip jau minėta 62 punkte, iš rašytinių Komisijos pastabų aišku, kad aukščiausia – 208,515395 $MteCO_2$ – nagrinėjamo šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų metinio skaičiaus, nustatyto ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 1 dalyje, riba buvo gauta metinį šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų skaičių, kurį NPP pasiūlė Lenkijos Respublika, t. y. 284,648332 $MteCO_2$, sumažinus ta pačia 76,132937 $MteCO_2$ suma.

96 Galiausiai būtent ginčijamo sprendimo 4–13 konstatuojamosiose dalyse Komisija patikrino NPP atitiktį direktyvos III priedo 1–3 kriterijams. Taigi antrojo pagrindo pagrįstumą reikia vertinti atsižvelgiant į ginčijamo sprendimo 4–13 konstatuojamosiose dalyse nurodytus motyvus.

97 Taip pat reikia nagrinėti abi antrojo pagrindo dalis, pradedant antrosios dalies, susijusios su direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių pažeidimu, tyrimu.

98 Atsižvelgiant į 91 punkte nurodytą teismų praktiką, kad galėtų nuspręsti, ar antrasis pagrindas yra pagrįstas, Pirmosios instancijos teismas pirmiausia privalo nustatyti, ar ginčijamame sprendime Komisija tinkamai pritaikė su kompetencijos pasidalijimu tarp jos ir valstybių narių susijusias teisės normas, todėl Pirmosios instancijos teismas turi išsamiai patikrinti šį teisės klausimą. Tik nustačius, kad Komisija tinkamai pritaikė minėtas normas, būtina nagrinėti, ar atliekant NPP atitikties direktyvoje nurodytiems kriterijams kontrolę ir visų pirma pasirinkus ekonominės bei ekologinės NPP analizės metodą padaryta akivaizdi vertinimo klaida.

Dėl antrojo pagrindo antros dalies pagrįstumo

99 Kalbant apie antrojo pagrindo antrą dalį, Lenkijos Respublika kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši pažeidė 9 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas, nes, pirma, pakeitė jos naudotą analizės metodą ir į NPP įrašytus duomenis savo vertinimo metodu ir juo remiantis gautais duomenimis, ir, antra, NPP kontrolės metu jai nustatė aukščiausią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą.

100 Visų pirma Lenkijos Respublika tvirtina, kad Komisija neturėjo kompetencijos pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas pakeisti jos naudoto vertinimo metodo ir į NPP įrašytų duomenų savo vertinimo metodu bei duomenimis. Pirmosios instancijos teismas šiuo atžvilgiu pažymi, kad visi šiuo klausimu nurodyti Komisijos gynybos argumentai tik patvirtina, kad ji pažeidė savo direktyvoje apibrėžtą kompetenciją.

101 Visų pirma Komisija negali tvirtinti, kaip ji tai daro savo rašytinėse pastabose, kad direktyva neįpareigoja naudoti jos nagrinėjamame NPP įrašytų duomenų ir kad atlikdama vertinimą ji privalo naudoti tą patį metodą visoms valstybėms narėms. Iš tiesų pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį jos NPP kontrolės įgaliojimai apima tik į atitinkamą NPP įrašytus duomenis, nes, kaip nurodyta 82–90 punktuose, Komisija privalo įvertinti jų suderinamumą su direktyvos III priedo kriterijais ir 10 straipsnio nuostatomis. Taigi jai tenka uždavinys patikrinti atitinkamos valstybės narės pasirinktus duomenis siekiant parengti savo NPP.

102 Tiesa, kad, kalbant apie NPP kontrolės įgaliojimus, Komisijos negalima kritikuoti dėl to, kad ji sukūrė savo NPP vertinimo metodą, remdamasi, jos manymu, pačiais tinkamiausiais duomenimis, ir juo naudojosi kaip lyginamąja priemone į valstybių narių NPP įrašytiems duomenims – ji privalo nustatyti jų suderinamumą su direktyvos III priedo kriterijais ir 10 straipsnio nuostatomis – įvertinti. Dėl šios priežasties, kadangi

tokio modelio parengimas ir naudojimas reikalauja sudėtingų ekonominių ir ekologinių vertinimų, Komisija naudojasi, kaip nurodyta 89 punkte, tam tikra vertinimo laisve ir todėl tokio vertinimo modelio naudojimą būtų galima ginčyti tik tuomet, jei dėl jo atsirastų akivaizdi vertinimo klaida.

103 Tačiau kai Komisija nusprendžia priimti sprendimą pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, ji negali reikalauti teisės, kaip nurodo savo rašytinėse pastabose ir kaip matyti iš ginčijamo sprendimo, atsisakyti naudoti nagrinėjamame NPP įrašytus duomenis ir juos iš karto pakeisti naudojant „savo“ vertinimo metodą gautais duomenimis. Atvirkščiai, nei teigia Komisija, kurią palaiko Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, Komisija negali pagal vienodo požiūrio į valstybes nares principą pasirinkti ir taikyti vieną visų valstybių narių pateiktų NPP vertinimo metodą.

104 Iš tiesų šiuo atžvilgiu visų pirma reikia pažymėti, kad dėl vienodo požiūrio į valstybes nares principo taikymo negali būti pakeistas kompetencijos pasidalijimas tarp valstybių narių ir Komisijos, kaip numatyta direktyvoje laikantis subsidiarumo principo, kurio, kaip teigiama, buvo laikytasi priimant direktyvą (minėtos direktyvos 30 konstatuojamoji dalis). Kaip nurodyta 82–90 punktuose, tik valstybės narės kompetentingos parengti NPP ir priimti galutinį sprendimą dėl bendro skirtinų leidimų skaičiaus.

105 Be to, kaip nurodyta 82 punkte, valstybių narių pasirinktos įvairios formos ir būdai direktyvoje nurodytam tikslui pasiekti yra neatskiriami nuo tokio pobūdžio akto. Todėl, kadangi direktyvoje nėra aiškiai ir tiksliai nurodyta, kokia forma ir kokiomis priemonėmis ją perkelti į nacionalinę teisę, reikia konstatuoti, jog tvirtindama, kad, remiantis vienodo požiūrio principu, ji privalėjo nustatyti ir taikyti tą patį NPP vertinimo metodą visų valstybių narių atžvilgiu siekiant direktyvoje nustatyto tikslo, Komisija pažeidė savo direktyvoje nustatytų įgaliojimų ribas.

106 Leidus Komisijai tą patį NPP vertinimo metodą naudoti visų valstybių narių atžvilgiu, būtų pripažinta, kad ji ne tik turi tikruosius vienodinimo įgaliojimus įgyvendinant apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemą, bet ir vaidina pagrindinį vaidmenį rengiant NPP. Kalbant apie Komisijos NPP kontrolės įgaliojimus, teisės aktų leidėjas direktyvoje jai nesuteikė nei tokių vienodinimo įgaliojimų, nei tokio pagrindinio vaidmens.

107 Šiuo atveju neginčijama, kad, remiantis vienodo požiūrio principu, ginčijamame sprendime Komisija NPP įvertino atsižvelgdama į savo duomenis, gautus remiantis savo vertinimo metodu.

108 Taigi iki ginčijamo sprendimo priėmimo Komisija neapsiribojo pagal jai suteiktą teisę į NPP įrašytų duomenų palyginimu su duomenimis, kuriuos ji gavo remdamasi savo vertinimo metodu, siekdama įvertinti jų atitiktį direktyvoje nurodytiems kriterijams. Atvirkščiai, reikia konstatuoti, kad NPP kontrolės metodas, kurį ji naudojo, praktiškai leido Komisijai pačiai visiškai nepriklausomai sukurti savo pavyzdinį NPP ir įvertinti pateiktų NPP atitiktį atsižvelgiant ne į direktyvoje nurodytus kriterijus, bet visų pirma į duomenis ir rezultatus, gautus remiantis savo metodu.

109 Be to, Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad Komisija, kaip jis nurodė 66 punkte, savo rašytinėse pastabose teigia, jog kitos valstybės narės galėjo naudoti savo pačių skaičiavimo metodą bendram skirtinų leidimų skaičiui nustatyti, su sąlyga, kad „jos neviršijo galimų leidimų antrajam prekybos laikotarpiui skaičiaus nustatytos ribos“, todėl nebuvo atmesti nei jų NPP, nei bendras leidimų kiekis. Toks aiškinimas rodo, jog iš esmės Komisija laikėsi nuomonės, kad jos atliekamos NPP kontrolės pradžioje į NPP įrašytų leidimų kiekį reikėjo būtinai palyginti su kiekiu, kurį ji laikė „galimu“, atsižvelgiant į rezultatus, gautus remiantis jos vertinimo metodu.

110 Iš to matyti, kad Komisija galiausiai apsiribojo NPP įrašytų duomenų pakeitimu savo duomenimis, visiškai nepatikrinusi NPP įrašytų duomenų atitikties direktyvoje nurodytiems kriterijams.

111 Be to, vis grįžtant prie vienodo požiūrio į valstybes nares principo, kuriuo remiasi Komisija, laikymosi, Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, jog ginčijamo sprendimo 3 konstatuojamojoje dalyje Komisija nurodė, kad NPP buvo įvertintas visų pirma atsižvelgiant į 2004 m. sausio 7 d. Komisijos komunikatą dėl rekomendacijų, kuriomis siekiama valstybėms narėms padėti įgyvendinti [direktyvos] III priede išdėstytus kriterijus ir *force majeure* buvimo sąlygų [COM(2003) 830 galutinis].

112 Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad minėto komunikato 10 punkte Komisija aiškiai nurodė, kalbant apie Sprendime 2002/358 nenurodytas naująsias valstybes nares, įskaitant Lenkijos Respubliką, kad jų atitinkamas tikslas pagal Kioto protokolą buvo direktyvos III priedo 1 kriterijaus, kuris bendrą leidimų skaičių susieja su valstybei narei pagal Sprendimą 2002/358 arba pagal patį Kioto protokolą nustatytu tikslu, atskaitos taškas. Todėl reikia konstatuoti, jog Komisija savo rekomendacijose pripažino, kad naujosioms valstybėms narėms, įskaitant ir Lenkijos Respubliką, taikomos skirtingos sąlygos, palyginti su kitomis valstybėmis narėmis jų atitinkamų NPP rengimo srityje.

113 Kalbant apie Komisijos, kurią palaiko Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, argumentą, kad pagal vienodo požiūrio į valstybes nares principą ji galėtų neatsižvelgti į tam tikrus atnaujintus NPP duomenis, reikia priminti, kad direktyva siekiama sukurti efektyvią šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų Europos rinką, darant kuo mažesnę įtaką ekonominei plėtrai ir užimtumui (direktyvos 1 straipsnis ir 5 konstatuojamoji dalis). Nors direktyvos tikslas yra sumažinti šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisiją pagal Bendrijos ir valstybių narių įsipareigojimus pagal Kioto protokolą, šis tikslas turi būti įgyvendintas kuo labiau atsižvelgiant į Europos ekonomikos poreikius. Iš to išplaukia, kad pagal direktyvą parengtuose NPP turi būti atsižvelgta į tikslius duomenis ir informaciją, susijusią su įrenginių ir atitinkamų sektorių, kuriems taikoma direktyva, numatyta emisija. Jei NPP paremtas iš dalies

klaidinga informacija ar vertinimais dėl tam tikrų sektorių arba įrenginių emisijos lygio, turi būti įmanoma atitinkamai valstybei narei pasiūlyti NPP pakeitimus, įskaitant ir bendro skirtinų leidimų skaičiaus padidinimą, siekiant išspręsti šias problemas iki tol, kol jos padarys įtaką rinkai (27 punkte minėto sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją* 60 punktas).

114 Taip pat iš teismų praktikos išplaukia, kad nei direktyva, nei jos nustatytos sistemos pobūdis ar tikslai neleidžia atmesti galimybės, kad valstybė narė, Komisijai priėmus sprendimą pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, gali pakeisti savo į NPP įrašytus duomenis, kad, pavyzdžiui, galėtų atsižvelgti į gautą naują informaciją, visų pirma, per antrą viešą konsultaciją, kaip numatyta direktyvos 11 straipsnyje (27 punkte minėto sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją* 58 punktas).

115 Be to, kaip yra pripažinęs Pirmosios instancijos teismas 36 punkte minėtame sprendime *Vokietija prieš Komisiją*, valstybės narės netgi turi teisę atlikti *ex post* patikslinimus, priėmusios sprendimą skirti atskirus leidimus pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį.

116 Galiausiai reikia priminti, kad visuomenės nuomonės išklausymas, kaip numatyta direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje, prieš priimant galutinį sprendimą remiantis ta pačia nuostata, neturėtų tikslo, o visuomenės pastabos būtų tik teorinės, jei NPP pakeitimai, kurie galėtų būti pasiūlyti po Komisijos sprendimo priėmimo pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, būtų ribojami taip, kaip numato Komisija (pagal analogiją žr. 27 punkte minėto sprendimo *Jungtinė Karalystė prieš Komisiją* 57 punktą).

117 Atsižvelgiant į minėtą teismų praktiką, reikia pažymėti, kad dėl to valstybės narės, nebūtinai privalėdamos laikytis Komisijos pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį

priimtame sprendime išdėstytų rekomendacijų, gali ne tik ištaisyti ir atnaujinti savo NPP po tokio sprendimo priėmimo, bet ir juos vėliau patikslinti priėmus sprendimą skirti atskirus leidimus.

118 Todėl, atsižvelgiant tiek į direktyvos formuluotę, tiek į jos nustatytos sistemos bei su ja susijusios teismų praktikos bendrą struktūrą bei tikslus, Komisija privalo nuolat užtikrinti, kad NPP būtų atsižvelgiama į kuo tikslesnius ir todėl naujausius duomenis bei informaciją, kad būtų kuo mažiau pakenkta ekonomikos plėtrai bei užimtumui, kartu užtikrinant veiksmingą šiltnamio efektą sukeliančių dujų leidimų sistemą.

119 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, jog Komisijos argumentas, kad pagal vienodo požiūrio į valstybes nares principą ji galėtų neatsižvelgti į tam tikrus atnaujintus NPP duomenis, turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

120 Atsižvelgiant į visus išdėstytus argumentus ir tai, kad nereikia nuspręsti, ar Komisija buvo teisi, *Primes* modelį pasirinkusi kaip NPP vertinimo modelį, darytina išvada, jog Lenkijos Respublika pagrįstai tvirtina, kad Komisija neturėjo kompetencijos į NPP įrašytus duomenis pakeisti savo duomenimis, gautais tą patį vertinimo metodą pritaikius visoms valstybėms narėms.

121 Antra, Lenkijos Respublika iš esmės tvirtina, kad Komisija pažeidė direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas, nes pagal minėtos direktyvos 11 straipsnio 2 dalies nuostatas, patikrinusi NPP, ji neturėjo teisės nustatyti jai aukščiausios bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribos.

122 Kaip matyti iš 65 punkte nurodytų argumentų, Komisija teigia, kad vertinimu, kurį ji atlieka pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, siekiama tik nustatyti maksimalią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą, o ne pakeisti NPP.

123 Šiuo atžvilgiu darytina išvada, kad ginčijamame sprendime nustačiusi tokią aukščiausią leidimų ribą, kurią viršijus NPP būtų laikomas nesuderinamu su direktyva, Komisija viršijo savo kontrolės įgaliojimus, nustatytus pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas.

124 Tiesa, kaip jau nurodyta, kad tik Komisija, pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį ir laikydamasi direktyvoje nurodytų kriterijų, kompetentinga tikrinti ir net atmesti valstybių narių parengtus NPP.

125 Kita vertus, atsižvelgiant į 82–90 punktuose nurodytus principus, Komisija negali teigti, kaip ji tvirtina savo rašytinėse pastabose, kad, remdamasi minėtais įgaliojimais, ji gali nustatyti maksimalią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą.

126 Atvirkščiai, kaip akivaizdžiai matyti iš teismų praktikos, remiantis direktyvos 11 straipsnio 2 ir 3 dalimis, kiekviena valstybė narė, o ne Komisija, remdamasi savo NPP, parengtu taikant minėtos direktyvos 9 straipsnį ir pagal jos 10 straipsnį, turi nuspręsti dėl bendro leidimų skaičiaus, kurį ji skirs tam laikotarpiui, pradėti tų leidimų skyrimo kiekvieno įrenginio operatoriui procesą ir nuspręsti dėl tų leidimų skyrimo (2008 m. balandžio 8 d. Teisingumo Teismo nutarties *Saint-Gobain Glass Deutschland prieš Komisiją*, C-503/07 P, Rink. p. I-2217, 75 punktas).

127 Šiuo atveju ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustačiusi aukščiausią leidimų ribą, kurią viršijus NPP būtų laikomas nesuderinamu su direktyvoje nurodytais vertinimo kriterijais, Komisija praktiškai pakeitė Lenkijos Respubliką siekiant nustatyti bendrą leidimų kiekį pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį. Iš tiesų iš minėtos nuostatos išplaukia, kad Lenkijos Respublika įpareigota pakeisti NPP taip, kad bendras leidimų skaičius bet kuriuo atveju neviršytų šios ribos arba būtų jai lygus, nes priešingu atveju ji negalėtų priimti sprendimo pagal direktyvos 11 straipsnio 2 dalį.

128 Todėl dėl tokio sprendimo tampa neveiksmingos ne tik direktyvos 11 straipsnio 2 dalies nuostatos, bet taip pat bet kuriuo atveju pažeidžiama išimtinė kompetencija, kurią šis straipsnis suteikia valstybėms narėms nuspręsti, kiek iš viso leidimų skirti kiekvienam penkerių metų laikotarpiui nuo 2008 m. sausio 1 dienos.

129 Galiausiai būtina atmesti Komisijos, kurią palaiko Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, argumentą, kad ginčijamo sprendimo panaikinimas dėl to, jog Komisija negalėjo nustatyti aukščiausios bendro skirtinų leidimų ribos sumažindama Lenkijos Respublikos NPP pasiūlytą skaičių jos nurodytų leidimų perviršiu, galėtų sužlugdyti šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų rinką. Iš tiesų pakanka pažymėti, kad net darant prielaidą, jog toks teiginys yra pagrįstas, ginčijamo sprendimo galiojimo tokioje teisinėje sistemoje, kokia yra Bendrija, negalima pateisinti, nes šis aktas buvo priimtas pažeidžiant kompetencijos pasidalijimą tarp valstybių narių ir Komisijos, kaip apibrėžta direktyvoje.

130 Taip pat būtina atmesti ir Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės argumentą, kad pasirinkti duomenis turi Komisija, jau vien dėl to, kad jai priklauso politikos pasirinkimas. Atvirkščiai, Pirmosios instancijos teismas mano, kad būtent valstybės narės turi pasirinkti priemones, kurios, jų manymu, tinkamiausios,

atsižvelgiant į ypatingas nacionalinės energetikos rinkos sąlygas, direktyvoje nustatytam tikslui pasiekti. Dėl Komisijos, kurią palaiko Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė, požiūrio, pagal kurį rengiant NPP galima naudoti tik jos pasirinktus duomenis, akivaizdžiai užkertamas kelias valstybių narių veikimo laisvei, kaip nurodyta 88 punkte.

131 Iš to, kas išdėstyta, išplaukia, kad ginčijamo sprendimo rezoliucinėje dalyje nustačiusi maksimalią bendro skirtinų leidimų skaičiaus ribą, Komisija viršijo savo kompetenciją, nustatytą pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas.

132 Iš 120 ir 131 punktuose padarytų išvadų matyti, kad Lenkijos Respublika antrojo pagrindo antroje dalyje pagrįstai kritikuoja Komisiją dėl to, kad ši pažeidė direktyvos 9 straipsnio 1 ir 3 dalių nuostatas, nes, pirma, į NPP įrašytus duomenis pakeitusi savo duomenimis, gautais remiantis savo valstybių narių pateiktų NPP vertinimo metodu, ir, antra, nustačiusi maksimalią bendro leidimų, kuriuos Lenkijos Respublika turėtų skirti 2008–2012 m. laikotarpiui, skaičiaus ribą, ji viršijo savo kompetenciją, nustatytą pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatas.

133 Todėl antrasis pagrindas turi būti pripažintas pagrįstu ir nebūtina nuspręsti dėl kitų grindžiant antrojo pagrindo antrą dalį Lenkijos Respublikos pateiktų kaltinimų.

134 Esant tokioms aplinkybėms, išnagrinėti argumentų, nurodytų grindžiant antrojo pagrindo pirmą dalį, pagrįstumą būtina tik siekiant išsamumo.

Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo pirmos dalies, susijusios su pareigos motyvuoti pažeidimu

135 Kalbant apie antrojo pagrindo pirmą dalį, Lenkijos Respublika tvirtina, kad Komisija be priežasties atmetė rengiant NPP naudotą ekonominės analizės metodą, taip pat remiantis šiuo metodu gautus ir į šį NPP įrašytus duomenis.

136 Pirmiausia reikia priminti, kad pagal nusistovėjusią teismų praktiką EB 253 straipsnyje reikalaujama motyvacija turi aiškiai ir nedviprasmiškai atskleisti Bendrijos institucijos, priėmusios ginčijamą teisės aktą, argumentus, kad suinteresuotieji asmenys galėtų sužinoti jo priėmimo pagrindus ir dėl to – apginti savo teises, o Teisingumo Teismas – vykdyti priežiūrą (2000 m. rugsėjo 19 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-156/98, Rink. p. I-6857, 96 punktas ir 2002 m. kovo 21 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Joynson prieš Komisiją*, T-231/99, Rink. p. II-2085, 164 punktas).

137 Pareiga motyvuoti turi būti vertinama atsižvelgiant į kiekvieną atvejį atskirai, tai yra į akto turinį, į nurodytų priežasčių pobūdį bei į asmenų, kuriems aktas skirtas, ar kitų asmenų, kurie konkrečiai ir asmeniškai su juo susiję, interesus gauti paaiškinimus (1999 m. gruodžio 16 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Micro Leader Business prieš Komisiją*, T-198/98, Rink. p. II-3989, 40 punktas). Motyvuojant nebūtina nurodyti visų faktinių ir teisinių aplinkybių, nes nustatant, ar nurodytos priemonės priežastys atitinka EB 253 straipsnio reikalavimus, turi būti atsižvelgiama ne tik į jų formuluotę, bet ir į turinį bei į visus nagrinėjamą klausimą reglamentuojančius teisės aktus (136 punkte minėto 2000 m. rugsėjo 19 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 97 punktas ir 136 punkte minėto spendimo *Joynson prieš Komisiją* 165 punktas).

138 Taip pat reikia priminti, kad EB 253 straipsnyje įtvirtintos motyvavimo pareigos, pakartotos direktyvos 9 straipsnio 3 dalies paskutiniame sakinyje, kiek tai susiję su Komisijos priimamais sprendimais atmesti visą ar dalį NPP, laikymasis tampa dar svarbesnis, atsižvelgiant į tai, kad šiuo atveju Komisijos kontrolės įgaliojimai pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį apima sudėtingus ekonominio ir ekologinio pobūdžio vertinimus, o Bendrijos teismo vykdoma šių vertinimų teisėtumo ir pagrįstumo kontrolė yra ribota (šiuo klausimu žr. 36 punkte minėto 2007 m. lapkričio 7 d. Sprendimo *Vokietija prieš Komisiją* 168 punktą ir jame nurodytą teismų praktiką).

139 Pirmiausia, kaip 87 ir 88 punktuose jau pažymėjo Pirmosios instancijos teismas, kadangi direktyvoje nėra aiškiai ir tiksliai nurodyta, kokia forma ir kokiomis priemonėmis valstybės narės turi pasiekti joje nustatytus tikslus, jos naudojasi tam tikra veikimo laisve. Visų pirma taip yra kalbant apie ekonominės analizės metodo pasirinkimą ir duomenų apskaičiavimą valstybėms narėms rengiant NPP.

140 Be to, kaip nurodyta 89 punkte, iš direktyvos 9 straipsnio 3 dalies nuostatų išplaukia, kad Komisija įgaliota tik patikrinti priemonių, kurių ėmėsi valstybė narė, atitiktį direktyvos III priedo kriterijams ir jos 10 straipsnio nuostatoms.

141 Taip pat direktyvos 14 straipsnio 1 dalies nuostatos, kuriose numatyta, kad Komisija priima išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų stebėjimo ir pranešimo rekomendacijas, grindžiamas IV priede nustatytais principais, negali būti aiškinamos

taip, kad Bendrijos teisės aktų leidėjas suteikė Komisijai įgaliojimus nustatyti ekonominės analizės ir duomenų apskaičiavimo metodą, kurį valstybės narės privalo naudoti rengdamos savo NPP.

142 Iš tiesų iš direktyvos 5 straipsnio, 14 straipsnio 2 bei 3 dalių ir 15 straipsnio nuostatų išplaukia, kad tokiose rekomendacijose apibrėžiamos įrenginių, kurių veikla patenka į direktyvos I priedo taikymo sritį, išmetamų šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijų stebėjimo ir pranešimo sąlygos, kontroliuojant valstybėms narėms. Todėl Komisijos pagal direktyvos 14 straipsnio 1 dalį priimtos ir nagrinėjamu atveju taikomos rekomendacijos, t. y. priimtos Sprendimu 2004/156, yra skirtos tik suteikti galimybę įrenginiams ir valstybėms narėms surinkti patikimiausius duomenis.

143 Todėl Komisija, vykdydama savo kontrolės įgaliojimus pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį, turėjo paaiškinti, kodėl Lenkijos Respublikos naudotos priemonės, skirtos NPP parengti, buvo nesuderinamos su direktyvos III priedo kriterijais ir 10 straipsnio nuostatomis. Be to, kaip nurodyta 89 punkte, iš direktyvos 9 straipsnio 3 dalies paskutinio sakinio aiškiai matyti, kad teisės aktų leidėjas sąmoningai pabrėžė Komisijos pareigą nurodyti kiekvieno sprendimo atmesti NPP priežastis.

144 Šiuo atveju reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje, kalbant apie NPP atitikties direktyvos III priedo 2 kriterijui kontrolę, Komisija atmetė Lenkijos Respublikos pateiktus duomenis dėl laikotarpio iki 2005 m. kaip „mažiau patikimus“, nes, jos teigimu, jie nebuvo nepriklausomai bei nuosekliai patikrinti ir nebuvo visiškai aišku, ar jie tiksliai atitiko Lenkijos Respublikos į sistemą įtrauktų

įrenginių skaičių. Toje pačioje konstatuojamojoje dalyje ji padarė išvadą, kad „todėl negalima atmesti galimybės, kad faktinės emisijos buvo pervertintos dėl Lenkijos [Respublikos] pateiktų duomenų apie emisijų ankstesniais metais lygį“ ir kad „pradinis skaičius, gautas apskaičiavus nepriklausomai patikrintų emisijos duomenų 2005 m. ir kitų Lenkijos [Respublikos] pateiktų skaičių vidurkį, galėjo neatspindėti faktinių emisijų ir negarantavo, kad bendras leidimų skaičius neviršija to, kas būtina“.

145 Kalbant apie Komisijos atmestą ekonominės analizės metodą, kurį Lenkijos Respublika naudojo rengdama NPP, Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad, kiek tai susiję su NPP atitikties direktyvos III priedo 3 kriterijui kontrole, Komisija ginčijamo sprendimo 8 konstatuojamojoje dalyje tik nurodė, kad, jos manymu, iš visų turimų duomenų tiksliausi ir patikimiausi duomenys apie BVP augimą ir anglies dioksido taršos intensyvumo mažinimo rodiklius buvo gauti naudojant *Primes* modelį. Tačiau Komisija ginčijamame sprendime nenurodė jokių priežasčių, kurios padėtų suprasti, kodėl Lenkijos Respublikos naudotas ekonominės analizės metodas nebuvo patikimas.

146 Kalbant apie į NPP įrašytų duomenų atmetimą dėl to, kad, jos teigimu, jie nebuvo patys geriausi, kokius buvo galima gauti, ir todėl buvo rizikos, kad Lenkijos Respublikos emisijos bus pervertintos, perskaičius ginčijamą sprendimą reikia konstatuoti, kad Komisija tik palygino Lenkijos Respublikos NPP pasiūlytą bendrą leidimų skaičių su savo skaičiavimų rezultatais. Taigi, remdamasi šiuo palyginimu, ji nusprendė, kad

nebuvo galima atmesti minėto kiekio pervertinimo galimybės, ir šios paprastos prielaidos pagrindu nusprendė atmesti Lenkijos Respublikos NPP įrašytus duomenis.

147 Be to, Komisija niekur ginčijamame sprendime nenurodė, kurie NPP įrašyti duomenys, jos nuomone, buvo „mažiau patikimi“. Ginčijamo sprendimo 5 konstatuojamojoje dalyje ji tik padarė nuorodą į Lenkijos Respublikos pateiktus ankstesnių metų duomenis.

148 Komisija taip pat nepaaiškino, kodėl NPP įrašyti duomenys buvo nepatikimi. Ji tik patvirtino, kad jie nebuvo nepriklausomai bei nuosekliai patikrinti.

149 Kalbant apie minėtąjį punktą, Pirmosios instancijos teismas mano, kad atsižvelgiant į jai nustatytą įrodinėjimo pareigą, kaip nurodyta 83 punkte, Komisija ginčijamame sprendime nenurodė nieko, kas deramai galėtų padėti suprasti, kodėl Lenkijos Respublikos pasirinktas ekonominės analizės metodas ir naudoti duomenys prieštaravo Bendrijos teisei.

150 Be to, vis grįžtant prie pastarojo punkto, reikia pažymėti, jog Lenkijos Respublika tvirtina, kad NPP įrašyti duomenys buvo pagal JTBKKK pateiktos ataskaitos objektas ir todėl patikrinti Komisijos. Tačiau, atsakydama į šį argumentą, Komisija tik nurodo, kad tai automatiškai nereiškė jų „pripažinimo“ pagal leidimų prekybos sistemą.

151 Šiuo atžvilgiu Pirmosios instancijos teismas mano: kadangi direktyvoje nenumatytas ekonominės analizės metodas, kurį rengdamos savo NPP privalo naudoti valstybės narės, ir šiuo atžvilgiu joms suteikta tam tikra veikimo laisvė, toks motyvavimas neleidžia suprasti, dėl kokių priežasčių Komisija atmetė minėtus Lenkijos Respublikos naudotus duomenis. Iš tiesų, kadangi ji neginčija fakto, kad NPP įrašyti duomenys buvo pagal JTBKKK pateiktos ataskaitos objektas, ir to, kad, kaip tvirtina Lenkijos Respublika, pati patikrino minėtus duomenis, Pirmosios instancijos teismas mano, kad negalima *a priori* atmesti galimybės, kad jiems būdingas tam tikras patikimumo lygis. Todėl Komisija turėjo bent jau paaiškinti, kodėl šie Lenkijos Respublikos NPP įrašyti duomenys nebuvo patikimi ir dėl to atitinkamai galėjo būti atmesti pagal direktyvos 9 straipsnio 3 dalį.

152 Vien Komisijos argumento, kad, kaip matyti ir iš ginčijamo sprendimo 8 konstatuojamosios dalies, jos atliktų skaičiavimų pagrindu gaunami patys patikimiausi rezultatai, nepakanka, atsižvelgiant į 82–90 punktuose minėtą kompetencijos pasidalijimą tarp valstybių narių ir Komisijos, norint paaiškinti, kodėl Lenkijos Respublikos NPP naudoti duomenys neatitinka direktyvos III priedo kriterijų.

153 Remiantis išdėstytais argumentais galima daryti išvadą, kad, atsižvelgiant į valstybių narių veikimo laisvę, kuria jos naudojasi rengdamos savo NPP, taip atmetusi Lenkijos Respublikos naudotą ekonominės analizės metodą ir NPP įrašytus duomenis, Komisija pažeidė pareigą motyvuoti ginčijamą sprendimą. Todėl pripažinti pagrįsta reikia ir antrojo pagrindo pirmą dalį.

154 Iš 133 ir 153 punktuose padarytų išvadų ir Pirmosios instancijos teismo 93–95 punktuose pateiktų argumentų išplaukia, kad abi antrojo pagrindo dalys yra priimtinos, todėl būtina panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį.

Ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalies, 2 straipsnio 1 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies panaikinimo padariniai kitoms ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies nuostatoms

155 Šioje ieškinio nagrinėjimo stadijoje reikia įvertinti, kokių padarinių 154 punkte minėtų ginčijamo sprendimo nuostatų panaikinimas galėtų turėti kitų to paties akto nuostatų teisėtumui.

156 Visų pirma reikia priminti, kad iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad Bendrijos teisės aktą galima panaikinti iš dalies, tik jei prašomos panaikinti nuostatos gali būti atskirtos nuo likusios teisės akto dalies (2002 m. gruodžio 10 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Komisija prieš Tarybą*, C-29/99, Rink. p. I-11221, 45 punktas ir 2003 m. rugsėjo 30 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Vokietija prieš Komisiją*, C-239/01, Rink. p. I-10333, 33 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 2003 m. sausio 21 d. Sprendimo *Komisija prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-378/00, Rink. p. I-937, 30 punktą). Teisingumo Teismas pakartotinai nusprendė, kad šis atskiriamumo reikalavimas netenkinamas, jei teisės akto panaikinimas iš dalies pakeistų jo esmę (2005 m. gegužės 24 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Prancūzija prieš Parlamentą ir Tarybą*, C-244/03, Rink. p. I-4021, 13 punktas; šiuo klausimu taip pat žr. 1998 m. kovo 31 d. Teisingumo Teismo sprendimo sujungtose bylose *Prancūzija ir kt. prieš Komisiją*, C-68/94 ir C-30/95, Rink. p. I-1375, 257 punktą ir minėto sprendimo *Komisija prieš Tarybą* 46 punktą).

157 Šiuo atveju ginčijamo sprendimo 1 straipsnio pradžioje numatyta: „šie Lenkijos Respublikos pirmojo penkerių metų laikotarpio, kaip numatyta direktyvos 11 straipsnio 2 dalyje, NPP aspektai nesuderinami atitinkamai su <…>“. Be to, šio straipsnio 1–5 dalyse Komisija išvardija NPP keletą direktyvos III priedo kriterijų prieštaravimų.

Atsižvelgiant į 1 straipsnio struktūrą, panaikinus kai kurias jo dalis sumažėtų ginčijamame sprendime nustatytų prieštaravimų direktyvai skaičius.

158 Taip pat reikia pažymėti, kad ginčijamo sprendimo 2 straipsnio pradžioje numatyta: „nebus pateikta jokių prieštaravimų dėl [NPP], jei nediskriminuojant bus atlikti šie jo pakeitimai ir kuo greičiau pateikti Komisijai, atsižvelgiant į terminus, būtinus norint laiku įgyvendinti nacionalines procedūras“. Be to, kiekvienoje iš šio straipsnio 1–5 dalių Komisija nurodo, jog būtina iš dalies pakeisti NPP, kad, jos teigimu, būtų ištaisyti atitinkamoje 1 straipsnio dalyje nustatyti neatitikimai. Taigi, panaikinus tik kai kurias jo dalis, liktų galioti Komisijos įpareigojimas nereikšti prieštaravimų dėl NPP ir sumažėtų pakeitimų, kurių atžvilgiu jis iš pradžių buvo prisiimtas, skaičius.

159 Taip pat reikia pažymėti, kad, kaip matyti iš 157 ir 158 punktų, ginčijamo sprendimo 1 ir 2 straipsniai yra glaudžiai tarpusavyje susiję. Iš tiesų dėl kiekvieno prieštaravimo, nurodyto penkiose 1 straipsnio dalyse, to paties sprendimo 2 straipsnio penkiose dalyse pateiktas pasiūlymas pakeisti NPP, kad jis, Komisijos teigimu, atitiktų direktyvą. Todėl darant prielaidą, kad vienas iš Komisijos 1 straipsnyje nurodytų neatitikimų yra nepagrįstas ir dėl to atmestinas, 2 straipsnio dalis, kurioje siūloma atlikti pakeitimus siekiant panaikinti minėtą prieštaravimą, automatiškai netektų dalyko.

160 Šių dviejų straipsnių struktūra rodo, kad jų 1–5 dalys negali būti pripažintos atskiromis 156 punkte nurodytos teismų praktikos prasme. Iš tiesų, panaikinus kurią nors 1 straipsnio dalį, taip pat atitinkamą 2 straipsnio dalį, būtų pakeista paties ginčijamo sprendimo esmė.

161 Tokio panaikinimo atveju ginčijamas sprendimas, pagal kurį priimti NPP būtų galima atlikus penkis konkrečius pakeitimus, kurie padėtų pašalinti penkis direktyvos III priedo kriterijų neatitikimus, būtų pakeistas kitokiu sprendimu, pagal kurį šis planas galėtų būti priimtas atlikus mažiau pakeitimų. Faktą, kad toks ginčijamą sprendimą pakeitęs sprendimas iš esmės nuo jo skirtųsi, juo labiau patvirtina aplinkybė, kad antrajame Lenkijos Respublikos nurodytame pagrinde ginčijama atitinkamai ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalyje nustatyta neatitiktis ir 2 straipsnio 1 dalyje nurodytas reikalavimas atlikti atitinkamus pakeitimus. Būtent dėl šios neatitikties būtina atlikti svarbiausius NPP pakeitimus.

162 Kalbant apie ginčijamo sprendimo 3 straipsnio 2 ir 3 dalis, pakanka pažymėti, kad šiose nuostatose patikslintas kitų ginčijamo sprendimo nuostatų įgyvendinimas.

163 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti: kadangi, kaip nurodyta ir 154 punkte, būtina panaikinti ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalį, 2 straipsnio 1 dalį ir 3 straipsnio 1 dalį, nenagrinėjant kitų šiam ieškiniui pagrįsti nurodytų pagrindų, reikia panaikinti visą sprendimą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

164 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to reikalavo. Kadangi Komisija pralaimėjo bylą, ji turi padengti Lenkijos Respublikos išlaidas pagal šios pateiktus reikalavimus.

165 Remiantis Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąja pastraipa, į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo bylinėjimosi išlaidas. Taigi Vengrijos Respublika, Lietuvos Respublika, Slovakijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (antroji kolegija)

nusprendžia:

1. 2007 m. kovo 26 d. Komisijos sprendimas C (2007) 1295 galutinis dėl nacionalinio šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų paskirstymo plano, kurį 2008–2012 metų laikotarpiui Lenkijos Respublika pateikė pagal 2003 m. spalio 13 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvą 2003/87/EB, nustatančią šiltnamio efektą sukeliančių dujų emisijos [apyvartinių taršos] leidimų sistemą Bendrijoje ir iš dalies keičiančią Tarybos direktyvą 96/61/EB, yra panaikinamas.

2. Komisija padengia savo ir Lenkijos Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

3. Vengrijos Respublika, Lietuvos Respublika, Slovakijos Respublika ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Pelikánová Jürimäe Soldevila Fragoso

Paskelbta 2009 m. rugsėjo 23 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Parašai.

Turinys

Teisinis pagrindas . . . . . II - 3404

I — Tarptautinės ir Bendrijos teisės normos dėl Jungtinių Tautų bendrosios klimato kaitos konvencijos ir jos Kioto protokolo . . . . . II - 3404

II — Teisės normos dėl Bendrijos šiltnamio efektą sukeliančių dujų apyvartinių taršos leidimų prekybos sistemos . . . . . II - 3405

Ginčo aplinkybės . . . . . II - 3409

Procesas ir šalių reikalavimai . . . . . II - 3415

Dėl teisės . . . . . II - 3417

I — Dėl pirmojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su neteisėtu ginčijamo sprendimo priėmimu pasibaigus direktyvos 9 straipsnio 3 dalyje nustatytam trijų mėnesių terminui . . . . . II - 3418

A — Šalių argumentai . . . . . II - 3418

B — Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . . . II - 3419

II — Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo, susijusio su pareigos motyvuoti ir direktyvos 9 straipsnio 1 bei 3 dalių pažeidimu . . . . . II - 3424

A — Šalių argumentai . . . . . II - 3424

B — Pirmosios instancijos teismo vertinimas . . . . . II - 3431

1. Dėl tariamo naujo pagrindo, kurį Lenkijos Respublika nurodė dubliko stadijoje ir kuriame teigiama, kad Komisija viršijo savo kontrolės įgaliojimus, egzistavimo . . . . . II - 3432

2. Dėl antrojo pagrindo pagrįstumo . . . . . II - 3434

a) Pirminės pastabos . . . . . II - 3434

Dėl direktyvos tikslų . . . . . II - 3435

Dėl kompetencijos pasidalijimo tarp Komisijos ir valstybių narių . . . II - 3435

— Dėl valstybių narių kompetencijos . . . . . II - 3436

— Dėl Komisijos kompetencijos . . . . . II - 3437

Dėl teisminės kontrolės apimties . . . . . II - 3438

b) Dėl ginčijamo sprendimo . . . . . II - 3439

Dėl antrojo pagrindo antros dalies pagrįstumo . . . . . II - 3441

Dėl antrojo (ieškinio) pagrindo pirmos dalies, susijusios su pareigos motyvuoti pažeidimu . . . . . II - 3450

Ginčijamo sprendimo 1 straipsnio 1 dalies, 2 straipsnio 1 dalies ir 3 straipsnio 1 dalies panaikinimo padariniai kitoms ginčijamo sprendimo rezoliucinės dalies nuostatoms . . . . . II - 3456

Dėl bylinėjimosi išlaidų . . . . . II - 3458